

VEZÉRCIKK

A húsvét öröme • Kovács Zoltán

A húsvét örömnep a hívő ember számára. Már a kezdet kezdetén is az volt. El tudjuk képzelni, hogy milyen örömet jelentett a tanítványok számára Krisztus feltámadása? Nagypénteken azt hitték, hogy minden elveszett. „Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt” (Lk 24,21), s most ez a Valaki, akiben reménykedtek, halott. Aztán jön a húsvét, s a hír az asszonyoktól: Jézus él! Feltámadt a halálból! Lehet újra hinni, lehet újra reménykedni, a gyász vigalomra fordult, hiszen Krisztus él! Újra van értelme az életnek: nem hiába követték Őt; hiszen a feltámadással maga az Atya tett róla bizonyosságot, hogy Jézus a Krisztus, mindenek Megváltója.

A húsvét a beteljesedés ünnepe. Jézus nagypénteken befejezte a munkát, melynek elvégzésére a Földre jött. Húsvétkor az Atya rátette a pecsétet Krisztus megváltói munkájára, Fia feltámasztásával jelezve, hogy elfogadta az örökkévaló Főpap áldozatát. „Jobb akármilyen dolognak vége annak kezdetinél” (Préd 7,8). Jézus földi szolgálatában a karácsony volt a kezdet, az Ő Földre születése. Már ennek milyen csodálatos üzenete van: Isten nem feledkezett el a bűnös emberiségről, s Fia személyében Megváltót küldött nekik. A húsvét, a feltámadás viszont már a befejezés, a jól végzett munkáért való jutalom. Húsvét után már nem kétséges, hogy kicsoda Jézus. A boldog felfedezés örömeivel mondja Tamás: „Én Uram és én Istenem!”

Nem tudom, hogy a világ és a vallásos emberek számára mit jelent a húsvét. Valami örömet nekik is nyújt, hiszen húst vehetnek magukhoz a nagyböjt után, húsvét hétfőn pedig elmehetnek locsolkodni, lerészegedni, mulatozni. A vallásos emberek a gyermek Jézust még csak-csak el tudják képzelni, de a halálból feltámadott Krisztus, az Élet Ura már meghaladja az emberi értelmet.

Nekünk, megtért hívőknek a húsvét hitünk alapja. A feltámadás nélkül mit sem érne az evangélium. „Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok... Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak” (1Kor 15,17–20). Ez a húsvét öröme: mivel Krisztus feltámadott, így mi is feltámadunk Vele együtt, és részesedünk az örök élet csodálatos dicsőségében. Ebben reménykedünk egész életünkben, s ez a reménység vált valóra húsvét hajnalán, amikor az Élet legyőzte a halált. Ez a rendkívüli horderejű üzenet csak hit által érhető meg.

Az ortodox görögöknek van egy szokásuk. Húsvétkor mindenkit ezzel köszöntenek: Krisztus feltámadt! Találnak egy ismeretlen embert az utcán, és azt mondják neki: Krisztus feltámadt! Mivel Ő feltámadt a mi szívünkben is, ezért mondjuk el húsvétkor minél több embernek: Krisztus feltámadt! S akinek nincs reménysége, tudja meg, hogy az Őbenne való hit által üdvössége van mindenkinek!

MEDITÁCIÓ

A böjtről • Nagy Miklós

„Böjtölés: részben, vagy egészen tartózkodni az ételtől. Ez minden nagy szellemi összpontosítás előfeltétele. Az, aki böjtöl, tisztábban, összefüggőbben gondolkozik, mint a jóllakott” (Újszöv. fogalm. szótár 11. old).

A keresztény ember általában tud a böjtről. Értelmét, tartalmát, célját illetőleg azonban a vélemények eléggé megoszlanak. Vizsgáljuk meg a böjt értelmét, szükségességét, az Ige mérlegére téve azt!

TANÍTJA-E A SZENTÍRÁS?

A hittételeket (dogmákat), amelyek lelki életünk meghatározói, a Szentírás tartalmazza. Mint ilyenek, életünk számára nélkülözhetetlenek. A böjtot ilyen értelemben, tehát hittételként, nem tanítja számunkra a Biblia. Ez a tény azonban nem jelenti azt, hogy a Szentírás nem mutatja be, mint lehetőséget.

Az Úr Jézus, mint magától értetődöt tételezi föl a böjtölést tanítványainál, tekintve, hogy annak ószövetségi; bibliai gyökerei vannak. „Mikor pedig böjtöltök ...”; „Te pedig mikor böjtölsz, kend meg a te fejedet ...” (Mt 6,16–18) „Elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak” (Mt 9,15b). Az apostolok ismerik és élnek a böjt lehetőségével (ApCs 14,23). Pál a házastársaknak ajánlja (1Kor 7,5). Isten szolgálóinak ajánlott tulajdonságai között találjuk a rá való készséget (2Kor 6,4–5).

Még sok igehelyet lehetne felhozni annak bizonyítására, hogy a böjt bibliai gyakorlat, és mint ilyen, lehetőség számunkra. Lehetőség az eredményesebb „fölfelé” nézésre, az Urunkkal való mélyebb kapcsolat megélésére.

A BÖJT, MINT CSELEKEDET

Az ószövetségi nép számára alkalmanként a törvény tette kötelezővé a böjtöt (3Móz 16,29). A böjttel kapcsolatban még sok feljegyzést találunk az Ószövetségben. Ezsdrás böjtölt, mielőtt Babilóniából Izrael földje felé indult (Ezsd 8,21–23). Neh 9-ben olvassuk, hogy a nép böjtölt bűnbánattal összekötve. Természetesen az említettekén kívül más példákat is találunk a Bibliában.

Az ószövetségi ember böjtjét vizsgálva úgy látom, hogy azt elsősorban Istennek tetsző cselekedetként értékelte, amely Isten előtt érdemeket szerez.

Az Újszövetség ismer ugyan Istennek tetsző cselekedeteket, de nem érdemszerzőket. A meghallgattatást, vezetést, Isten jóindulatát, szeretetét lehetetlen cselekedeteinkkel kiérdemelni, így böjttel sem lehet (1Kor 8,8). Protestáns látásunk – kegyelemből, hit által és nem cselekedetektől – bibliai megalapozottságú (Ef 2,8–9; Gal 2,16).

Meggyőződésem, hogy különösebb cselekedet értéke nincs a böjtnek. Az ószövetségi ember látása és hiedelme nem mérvadó számunkra. Mi mindent Jézus Krisztus érdeméért kapunk Istentől.

A BÖJT „HASZNA”

Többféle szempontból lehetne ezen a területen vizsgálni. Például egészségügyi vonatkozásait tekintve is. Az adott szűk kereten belül a böjt értékét két szempontból kívánom említeni.

1. Testünk fegyelmezése

Amikor a Szentírás testet említ, nem feltétlenül a hústestről beszél, hanem általában a testiségről, a testies életvitelről, gondolkodásról, az óemberi indulatokról. De kétségkívül mindez kapcsolatos fizikai testünkkel. Pál apostol beszél a test megsanyargatásáról, azért, hogy azt szolgálva tegye (1Kor 9,27). A test éheztetésével fegyelmezhetjük testünket. Pál – böjtölésekkel is fegyelmezett – teste tudott szolgálni. Feladatát el tudta látni a szűkölködés,

éhezés, szomjúság, ruhátlanság szélsőséges körülményei között is (1Kor 4,11–12). A mértékletesség bibliai követelmény. Az időszakos táplálékmegevonással (részben vagy teljesen) mértékletességre szoktatjuk, tanítjuk testünket.

A böjtnak ezt a hasznát nem szabad túlértékelni. Az Ige szerint „a test gyakorlásának kevés haszna van” (1Tim 4,8). A test gyakorlását a „kegyesség” mellé állítva mondja ezt Pál Timóteusnak. A kegyesség leegyszerűsítve az Istennel való megszentelt kapcsolatunkat jelenti. A böjt nagyobb haszna, hogy e kapcsolatot erősíti a szellemi fogékonyság útján.

2. A szellemiek iránti fogékonyság

Már az ószövetségi ember életében is ez volt a böjt haszna, még ha közvetlenül nem is így értékelte.

Mi emberek – a megváltott ember is – földi törvényszerűségek között, azoknak alávetve éljük életünket. Testünk alapvetően földi. Istennel való kapcsolatunk ezért nem zavartalan. Pál apostol ezt így fejezi ki: „most tükör által homályosan látunk” (1Kor 13,12).

Természetesen a megváltott ember közösségben él Istennel az újjászületésben fogékonyá vált szellemén keresztül.

Véleményem szerint a böjt igazán jelentős szerepe itt nyilvánul meg. Számomra a táplálékmegevonás okozta biológiai-szellemi következmények folyamatának összefüggése, kapcsolata nem igazán magyarázott, de nyilvánvaló. Ha a testet táplálékmegevonással gyengítem, a szellem fogékonyabbá válik a szellemi dolgokra.

Tehát a böjt az Úrral való kapcsolatunkat, kommunikálásunkat segíti elő.

MIKOR BÖJTÖLJÜNK?

Természetesen táplálék nélkül nem élhetünk. Természetes életmódot folytatva is van kapcsolatunk, közösségünk Istennel Jézus Krisztusban. Mégis tanácsos bizonyos élethelyzetben szellemünket böjttel fogékonyabbá tenni a Szentlélek hangja iránt.

A Szentírásban olvassuk, hogy Jézus negyven napig böjtölt, mielőtt megvívta első nagy csatáját a Sátánnal (Mt 4,1–11).

Az apostolok nagy jelentőségű döntések előtt és közben, Isten vezetését keresve böjtöltek (ApCs 13,1–3; 14,23).

Lelkigondozóknak ajánlatos rendszerességgel tenni, hogy mindig készen állhassanak az okkultan fertőzöttek segítségére (Mt 17,21).

A gyülekezet igehirdetőinek is ajánlatos többször tenni, hiszen nekik kell szellemi táplálékot venni Istentől a gyülekezet számára (2Kor 6,4–5).

Helyes böjtölni szellemi meggyengülés idején, bűnbánattal, a megújulás vágyával keresni Istent (Dán 9,3–5; Jóel 2,12).

MINDIG IMÁDKOZVA, TUDATOSAN ISTEN FELÉ FORDULVA BÖJTÖLJÜNK!

A böjt tehát a szellemiek iránt tesz fogékonyá bennünket. Éppen ezért veszélyes is lehet számunkra, ha módszerei nem bibliaiak. Tudjuk az Igéből, hogy nemcsak Isten Lelke keresi a mélyebb kapcsolatot velünk. A pokol szellemi erői is szeretnék befolyásukat érvényesíteni. Ezek a gonosz szellemek (démonok) harcban állnak Isten gyermekeivel (Ef 6,11–12). A nem megfelelő böjt által fogékonyá tett szellemünket befolyásuk alá vonhatják.

A böjtnak ezt a hatását használják fel okkult kapcsolatok létesítésére a pogány jógik, varázslók.

Akkor böjtölünk helyesen, ha ezt imádkozva tesszük. Az előbb felsorolt igei alátámasztások bizonyítják, hogy Isten emberei imádkozva, könyörögve böjtöltek. Tudatosan helyezzük Krisztus vére alá életünket! Forduljunk az Ige tanulmányozásával, imádkozással Isten felé, s akkor védettek leszünk. Ez nem jelenti feltétlenül napi feladataink, szolgálatunk elhanyagolását. A szüntelen való imádkozás elvével és gyakorlatával állandó kapcsolatban

lehetünk Istennel (1Thes 5,17).

Törekedjünk mindnyájan az Úrral való mélyebb, bensőségesebb kapcsolatra! Akarjuk tisztábban, világosabban, Isten látása szerint nézni, látni a dolgokat! Igyekezzünk nagyobb lépésekkel haladni a megszentelődés útján! Ennek érdekében – ha módunk van rá – a megfelelő bibliai szempontokat figyelembe véve éljünk a bőjt lehetőségével.

„Hogy megismerjem Őt és az Ő feltámadásának erejét...” (Fil 3,10) • A Bibliai Főiskola II. évfolyama

A temetők bejárata fölé nagy betűkkel szokták kiírni az elhunytak „Közös nyilatkozatát”:
FELTÁMADUNK!

Sokan létküzdelmeikben ugyanezt vallják – a bejárati ajtó innenső oldalán is. A kérdés csupán az: örök életre, vagy örök kárhozatra történik-e ez a feltámadás?

Krisztust irigységből adták halálra saját népének vezetői. Nem tudták, hogy – a hatalom és hagyomány iránti elkötelezettségükből fakadóan – mit tesznek. Így történhetett meg, hogy a kegyességgel és a törvény betűivel felvértezett „bajnokok” – Isten nevében – gonosz démoni erőkkel szövetkezve, Isten Fiának elpusztítására törtek.

Nem a test és vér harca volt ez. A sötétség és a világosság ütközete zajlott le itt. Az üdvösség- és mindenségtörténet legdöntőbb csatája folyt. Az eredmény? **ÓRIÁSI!**

Krisztus, Isten Báránya „lefegyverezte a fejedelemségeket és hatalmasságokat, őket nyilvánosan megszégyenítette... (egy fordítás szerint megnyúzta őket elevenen). Diadalt aratott. Ennek a győzelemnek a hitelesítése Isten részéről Krisztus feltámasztása lett.

Mára a vallásos keresztények jelentős része megkérdőjelezte a feltámadás tényét, és egyre több érvet sorakoztatnak fel ellene. Míg mi „kardoskodunk”, addig életünkben, és a beszédünk által képviselt evangéliumból gyakran hiányzik a feltámadás hirdetése, illetve nem kap kellő hangsúlyt. Ezért találjuk sokszor erőtlennek és eredménytelennek bizonyágtételünket.

Mindig szívesen gondolunk vissza az apostoli időkre. Sokszor költünk „himnuszokat” az evangélium erejéről, amit ők átéltek. Számunkra mindez mégis oly távolinak tűnik. Hisszük, hogy mi sem hirdetünk más evangéliumot. Isten Igéje azóta sem gyengült, akarata nem változott. Még sincs jelen úgy Jézus nevének hatalma, az erővel teljes evangélium. Lezárult volna az erőteljes evangéliumhirdetés kora?

Láthatjuk, hogy az apostoloknál két fontos tényező jelentette az alapot, s adott lendületet szolgáló életünknek:

1. átértékelték a feltámadás eseményeit,
2. tanúi voltak és hirdették ezt.

Péter így beszél erről pünkösdi prédikációjában: (Jézus feltámadásának) „Mi valamennyien tanúi vagyunk” (ApCs 2,32).

Tekintsük át az első keresztények feljegyzett prédikációit, bizonyágtételeit, tanításait?

Megfigyelhetjük, hogy beszédük mindig a feltámadás hirdetésében kapott súlyt, ez volt evangéliumuk középpontjában, és ez adta annak erejét, hatalmát.

A pünkösdi prédikáció nyomán így tért meg háromezer ember. Isten népe vezetőinek tulajdonképpen ez okozott gondot, és ezért bosszankodtak, mert az apostolok azt mondták, hogy „Jézus által van feltámadás a halálból” (ApCs 4,2). Nem tudtak mit kezdeni Péterrel, amikor a nagytanács elé állították és ő a feltámadást kezdte hirdetni – végül elengedték. Pált is emiatt vádolták be, és emiatt került a vezetőtestület elé. Ott szintén a feltámadásról tett bizonyágot, mire azok annyira zavarba jöttek, hogy nem tudták folytatni a kihallgatást. Összegzésként figyeljük meg, mit ír Lukács az ApCs 4-ben a gyülekezet közösségéről, munkájáról: „Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyágot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon” (33. v).

Ahhoz azonban, hogy tanúi lehessenek a feltámadásnak, teljes változásnak, megújulásnak

kellett végbemennie bennük, amit mi sem léphetünk át. Soha nem fog bizonyágtételünkben a feltámadás kiemelkedni, erőteljessé téve az emberekért végzett szolgálatunkat, míg lélekben ezt nem éljük át. Pedig nagyon nagy szükség van arra, hogy a magyarországi pünkösdi gyülekezetek (is) újból átéljék a lelki megújulást, feltámadást.

Szeretnénk, ha engedelmeskedve Istennek, engedve Szentlelkének, mindannyian megmozdulnánk. Végre mindenki megtalálná a maga helyét Krisztus testében, a Gyülekezetben, és a test szeretet által összekapcsolódva egésszé válna.

Engedjünk a Szentléleknek, hogy élővé tegye a gyülekezetet és megmozgasson; harcosokká, hadsereggé állítson össze bennünket!

Kívánjuk, hogy Aki feltámasztotta Jézust a halottak közül (Róm 8,11), elevenítsen meg bennünket is, hogy az erővel teljes evangéliumot képviseljünk, hirdetve a Feltámadottat!

Legyünk nyitottak a Szentlélek munkája előtt! Amikor Ő indít, mozduljunk arra, amerre irányít, Krisztus iránti teljes engedelmisséggel!

Éljük át a feltámadást, és tanúskodjunk Róla a világ előtt!

Gondolatébresztő • *Morris Wood*

%, „Ha rest az ember, megroskad a gerenda, és ha ölbe teszi a kezét, csöpög a háztető” (Péld 10,18).

A Webster bibliai szótár szerint a restség azt jelenti, hogy valaki nem érez készletet, és nem is hajlandó dolgozni, vagy megerőltetni magát valamiért; nemtörődöm és lusta. Milyen könnyű is elkerülni vagy elodázni azokat a dolgokat, amelyek nem tetszenek, vagy kellemetlennek tűnnek. Úgy látszik, mi emberek könnyen találunk kifogást, hogy valami kényelmetlen dolgot ne tegyünk meg. Így végül is több energia és nagyobb erőfeszítés szükséges az illető feladat elvégzéséhez, mintha rögtön belevágtunk volna.

A gerendák azok az erős tartók, amelyeken a tető nyugszik. Ha ezek elkorhadnak és összeroskadnak, igazán nagy a baj. Sokkal több munkával lehet most már helyrehozni, mint ami a beázás megszüntetéséhez kellett volna.

Mi hol engedjük, hogy a tető csöpögjön és a gerendák korhadni kezdjenek? Anyagi, egészségi, szociális, érzelmi vagy lelki téren?

Attól a probléma még nem lesz kisebb, és nem is tűnik el, hogy nem foglalkozunk vele, mert kényelmetlen. Elsősorban a mi érdekünk az, hogy megszüntessük a beázást.

Ne felejtjük el, hogy a restség bármilyen formában is ellenség!

Húsvét után – pünkösöd előtt • *Bo Hörnberg (m)*

Az Úr Jézus feltámadása után negyven napon át megjelent övéinek, és az Isten országára tartozó dolgokról beszélt nekik. Húsvét és pünkösöd között nagyon fontosnak tartotta, hogy találkozzon tanítványaival – ez jelentette számukra a „beiskolázás” idejét. A tanítványoknak idegen volt mindaz, ami a kereszten történt. Úgy tekintettek a keresztre, mint valami nagy vereségre. Nem értették meg igazán a feltámadás tényét sem. Jézus pedig azt akarta, hogy lelki tájékozódást nyerjenek. A tanítványok azt hitték, hogy mindennek vége van. Egyikük sem értette, mit akar Isten cselekedni. Nem hitték, hogy valami feladatuk lesz még e napok után. Jézus azonban közel jött hozzájuk, és beszélt velük: „Bizalommal vagyok irántatok”. A szenvedései idején mindenki elhagyta Őt. Még azok sem voltak mellette, akik a jobb és bal oldalán akartak ülni... Senki sem kérdezte már: ki lesz nagyobb az Isten országában. Érezték, hogy a saját alkalmasságuk elveszett... – de Jézus törődött velük!

A tanítványok tehát a hit szempontjából nehéz időszakot éltek át. Ennek oka: az alapvető igazságot – Jézus megváltási munkáját – nem értették meg. Mindez azért történt így, mert nem mélyedtek el az Írásban, nem figyeltek oda arra, amit Jézus mondott nekik.

Lukács alapos kutatómunka után első könyvét (az evangéliumot) arról írta, amiket Jézus kezdett cselekedni és tanítani mindaddig, míg fölvitették a mennybe. Most pedig (az ApCs-ben) utal arra, hogy mit tett Jézus a negyven nap alatt, húsvét és pünkösd között.

Jézus a feltámadása után először össze akarta gyűjteni a tanítványokat, ezért fölkereste őket. Nem tudom, a mai gyülekezetvezetők így reagáltak volna-e, de Jézus így tett. Nem jó érzés olyan gyülekezettel foglalkozni, amely cserben hagyja pásztorát. A tanítványok elhagyták Pásztorukat. Csak János tartott ki a keresztnél, és még néhány asszony, egyébként az egész gyülekezet szétszóródott. De a negyven nap alatt Jézus összegyűjtötte a tanítványokat! Mindet! Nem feledkezett meg senkiről sem. Meg akarta értetni velük, hogy Ő él. Újra és újra bizonyította: Ő él! Mindannyian olvashatjuk az evangéliumokban, hogy mi történt a feltámadás után.

Olvasunk *Máriáról*, aki a sírnál állt és sírt. Odajött egy férfi, és Mária megkérdezte tőle: „Te vitted el az én Uramat?” Képzeljétek, milyen homályos volt a szeme! Csak akkor ismerte fel Mesterét, amikor az néven szólította őt: „Mária!”

Néha a Krisztus feltámadásáról szóló igazság homályos lehet előttünk is. Ez a kísértés megvolt bennem is, bizonyára benned is. De eljön Jézus, és néven szólít: Mária!...

Jézus fölkereste a tanítványokat – szükségük szerint.

Pétert a feltámadás után azonnal meglátogatta. Neki szüksége volt erre, mert különösen viselkedett. Mint gyülekezetvezetőnek nem lett volna szabad így viselkednie. De Jézus azt üzent: köszönetek külön Pétert, adjátok tudtára, hogy én élek!

Amikor a tanítványok összegyűltek, és Jézus megjelent közöttük, *Tamás* nem volt ott. Ő nem hitte el, amit társai mondtak. Néha magam is gondolkodom azon, hogy igaz-e, amit a nép mond, – így meg tudom érteni Tamást. Hiába mondták neki: Jézus él! Ő azonban úgy tudta, hogy Jézus meghalt, és el is temették. Nem tudott hinni.

Egy héttel később elhangzik a Feltámadott ajkáról: „Tamás!” Először Mária nevét említi, azután Péterét, most Tamást szólítja meg. „Tamás! – itt vagyok, nyújtsd ki a kezed, bocsásd ujjadat a sebeimbe, és ne kételkedj tovább, hanem higgy! Megtanítlak téged arra: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Jézus fölkereste a tanítványokat, mindannyiójukhoz elment. Miről beszélt velük? Az Isten országáról:

- a régi időkről, – mit mondott az Írás Őróla;
- a jelen időről, – milyen állapotban vannak most;
- a jövőről, – mit akar velük elvégeztetni.

Először tehát *felkereste* őket. Felkeres minket is, mert nem vagyunk készen. Ő eljön hozzád is – Mária, Péter, Tamás! Személyesen szól hozzád, gondoskodik rólad. A második dolog, amit Jézus tett, hogy feladatot bízott rájuk. Feladatot kapsz tőle te is! Mit?

Azt, hogy „törődjete egymással”! Féltsetek és értékeljétek egymást! Jusson eszetekbe egyen-egyenként, hogy nagyon értékesek vagytok! Amikor az ember sikertelenséget él át, úgy gondolja, hogy most már Isten is elhagyta, nem alkalmas semmire...

Ki nem követett még el valami tévedést? Azt hiszed, te nem? – akkor nagy tévedés részedről az, hogy még senki sem fedezte fel tévedésedet. Mindannyian tévedtünk már – s ez nem tévedés. A tévedésed (felismerése) lehet egy új kiindulópont az életedben. Amikor úgy érzed: te nem vagy elegendő – akkor ott van Ő, aki elegendő!

Az első feladat a *közösség építése* volt. „Maradjatok Jeruzsálemben, vagyis maradjatok együtt és beszélgetsetek egymással, hallgassátok egymást, mert rajtatok keresztül van mondanivalóm mindannyiótok számára. Tehát törődjete egymással!

Jézus ebben is példát mutatott: elment az *emmausi tanítványok* után is. Azok után, akik nem tudtak már tovább hinni. Velük együtt ment az úton. Majd megtörte a kenyeret – ekkor ismerték meg Őt. Látták már Jézust máskor is kenyeret megtörni, de most új módon tette ezt. Azelőtt nem látták a sebhelyet kezein – most megismerték Őt. Nála és a Benne való közösség

által tudjuk egymást fölfedezni. Jézus megnyitotta tanítványai szemét, és azok megismerték Őt. Nyomban vissza is mentek Jeruzsálembe. Biztatnunk, emelnünk kell egymást a hitben. Szükséges, hogy egymást bátorítsuk!

De nemcsak erre a bátorításra volt szükségük a tanítványoknak, hanem anyagi területen is szükségünk volt a támogatásra. Az említett negyven nap alatt Jézus nem csak lelki dolgokkal foglalkozott, hanem anyagiakkal is.

A tanítványok egész éjszaka halásztak. Nem fogtak egyetlen halat sem. „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalánál!” – buzdította őket a Mester, és a háló megtelt halakkal. Szükségük volt tehát anyagi jellegű biztatásra is. A parton várta őket Jézus. Már ott volt a parázon a hal, azon felül kenyér is. „Gyertek ide, hozzatok a halakból...!” Az ő halaikból is vesz, összekeveri azokkal, amiket a parázon addig sütött. Megáldja mindegyiket egyformán. Az, amit a parázsról eléjük adott, nem volt áldottabb, mint az, amit a tanítványok hoztak. Jézus segített nekik anyagiilag is, törődött a testi táplálékukkal is!

Vannak körülöttünk olyan emberek, akiknek szükségük van ételre *ma*. Vannak ebben az országban is, de másutt is. Látjuk, hogy Jézus törődik a szociális problémákkal is.

Beavatkozik. Svédországban is van példa arra, hogy a kábítószer és az alkohol tönkreteszi az embereket, akik teljesen alkalmatlanok lesznek a szociális közösségre és a munkára egyaránt. Valamikor megállapítottuk róluk: igen, vannak ilyenek. Azután Krisztus azt mondta:

„összátok meg velük a kenyereket!” Az is lelki cselekedet, ha valaki megosztja kenyerét az éhezővel!

Egy édesanya jött el hozzánk. Súlyos alkohol-problémái voltak. Ez az asszony annyit ivott, hogy a férje otthagya. A szociális hivatalok elvették tőle a gyerekeit. Ha egy asszony iszik, csendesen süllyed el. Egy alkoholista férfi sokkal zajosabb. Ez az asszony tehát csendben volt útban a teljes pusztulás felé. Az egyik gyülekezeti tagunk megtalálta, szeretettel vette körül. Adott neki testi és lelki kenyeret egyaránt. „Segítünk neked – mondta –, van egy otthonunk, ahol befogadnak, eljöhetsz oda, ez egy keresztény közösség.” Az asszony eljött, majd egy bizonyos idő után elküldtük egy másik otthonba, ahová a szociális hivatalok elhozták a kislányát. Bemutatták a kislányt az édesanyjának. A leánynak is mondták: „Ő a te édesanyád.” A gyermek csodálkozva kérdezte: „Ő az édesanyám? Te vagy az én édesanyám? Ó milyen szép vagy! Nincs már pálinka- és borszagod. Megölelhetlek téged?” Az anya sírt. A szociális hivatal munkatársa is sírt. A kislány ujjongott. Az édesanya azonban még nem volt kész arra, hogy lányát nevelhette volna. A találkozást követő hét végén ismét együtt lehetett leányával. Majd eltelt kb. egy hónap – azután az anya együtt lakhatott lányával egy hétig. Láttuk, hogy ez most már megy – jól sikerült. Ma újra együtt van a család! Miért valósulhatott ez meg? Mert volt egy hívő, aki meg akarta osztani kenyerét az éhezővel.

Jézus erre tanít minket is, feladattal bíz meg! „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek titeket én is – amit én hirdettem, ti is azt hirdessétek!” Pál szavaival: Ő reánk bízta a békéltetés szolgálatát.

Feladatunk, hogy gyakorlati cselekedetben és igehirdetésben adjuk az embereknek az evangéliumot!

Jézus tehát *fölkereste* övéit, majd adott nekik *feladatot*, végül pedig *felszerelte* őket erre a feladatra.

Ahhoz, hogy Istennek tudjunk szolgálni, *felszerelésre* van szükségünk: természetes és természetfölötti felszerelésre egyaránt. Arra van szükségünk, hogy Isten be tudjon lépni az életünkbe.

Jézus beszélt apostolainak a mennyországról. Bemutatta nekik. Az mondta: „Elmegyek, de elküldöm a Segítőt, a Szentlelket. Kaptok erőt, hogy tanúim legyetek, hogy tudjatok szolgálni nekem, ahogy én szolgáltam az Atyát.”

Hányszor éreztük, hogy nem vagyunk elegendőek egy feladatra?! Akkor Ő odajön, és valami történik. Amikor – például – hirdetjük az Igét, Ő megerősíti azt a szívekben. Az evangélium

nemcsak beszél Istenről, hanem önmagában is Isten ereje.

Engedd, hogy Jézus Krisztus felkeressen személyesen! Tudjunk elcsendesedni! Tudjunk meghallani, amit Ő mondani akar! Vajha mindannyian találkoznánk a Feltámadottal, újból! Bárcsak meglátnánk: Ő bizalommal van irántunk! Hív a szent szolgálatra. Éppen olyan szent ez a szolgálat, mint az a szolgálat, amelyet Ő végzett, amikor a Földön járt.

Engedje az Úr, hogy a lelki felszerelésünk jobb lehessen, hogy az Igében jobban elmélyedjünk, és el tudjuk fogadni ajándékait.

Hiszem, mindnyájan hozzájuthatunk ehhez azáltal, hogy nyitottak vagyunk az Úr szava iránt. Milyen ajándékokat ad Jézus? Részben természetes ajándékokat: ezeket születésünkkel megadta. Természetfölöttit is ad: ahol karjaink rövidek, ott belép Isten.

Hadd történjen meg ez újra, húsvét és pünkösöd között, a Jézus nevében!

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

„Inkább a generációs áldásban hiszek!” • *Chernel András*

{k1993201}

%Szeretettel ajánlom kedves olvasóink figyelmébe Chernel András testvérünk cikkét, ami egy bibliaóra anyaga alapján, felkérésre íródott. Mivel gyülekezeteinkben jóformán mindenütt problémát okoznak a begyűrűző „divatos” tanítások, így – a tisztánlátás kedvéért – helyesnek tartom, hogy a cikkben foglaltakat nemcsak az ózdi gyülekezet tagsága, hanem az ország különböző területein élő pünkösdi testvéreink is megismerjék. (A szerk.)

2Móz 20,5–6. A tízparancsolat, a Dekalógus eredetileg tíz Élő Ige, melyet Isten az ember számára adott, s amelyet az ember a Szentlélek nélkül sem megérteni, sem megtartani nem tud. Péter apostol ezt mondja „vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak, mint egyéb írásokat is a maguk vesztére.”

Az ótestamentumi áldás-átok fogalom egy ilyen elcsúró-csavaró magyarázati lehetőséget adott a zsidóknak a teológiai történelemszemléletük folyamán, melynek ma, a 20. században érdekes reneszánsza indult el nyugati teológus berkekből (elsősorban az USA-ból). Ez a teológiai irányzat a sikerteológia, mely nyugaton már leáldozóban van képviselőivel együtt, ma azonban még jó talajra talál itt Európában, például Magyarországon is.

A sikerteológia fogalmát a magyar kereszténység mindeddig általánosan és kollektíve elutasította. A sikerteológia alappilléreit azonban sokan gondolkodás nélkül magukévá tették, és gyakorolják annak szellemi és materiális tartozékaival együtt. Ezek közé sorolom az áldás-átok, a generációs átok, a szabadulás-démonüzés **szélsőségeit**; a megvallással való visszaélést, a liturgikus táncot stb.

A Sinai törvényadás után, amikor eltelt negyven esztendő, Isten az új nemzedék számára Mózes 5. könyvében (Deuteronomium) megismétli a törvényt, továbbá egyéb rendelkezéseket is ad, hogy ezáltal a törvénynek nagyobb érvényt szerezzen.

Az 5Móz 11,26–29 verseiben az engedelmeseknek áldást, az ellenszegülőknek átkot ígér. (Ezek többnyire materiális ígéretek a testi Izraelnek.)

Az 5Móz 27–28 részekben hosszú lajstromot találunk az áldásról és az átokról. Ez bemutatja, kik az áldottak és az átkozottak. Ha valaki megszegte a törvényt, átok alá került. Ez az áldások megvonását, illetve a halált jelentette, mivel a népnek kollektíve kellett megkövezni az ellenszegülőt.

Az Ószövetség idején kialakult az írástudók rendje, akik a Tórát magyarázták. Ezek a kegyes zsidók megfigyeléseket végeztek a történelmük folyamán. Az áldás-átok összefüggésében élve életüket megfigyelték, hogy mi az, amiből áldás, és mi az, amiből átok származott. Megvizsgálták, hogy mi válik hasznukra, és mi a kárukra. Ezért úgy kezdtek élni, hogy Isten

áldhassa őket. Ez azt jelentette, hogy meg kellett tartani a törvényt.

Rádöbrentek, hogy a fogságba a bűneik miatt kerültek, mert a törvényt áthágták. Amikor Isten hazavezette őket a fogságból, akkor Ezdrás, az írástudó főpap vezetésével elkezdték a Tórát, Isten törvényét tanulmányozni, hogy azt precízen megtarthassák, mert soha többé nem akartak fogságba menni.

Ennek voltak hasznos eredményei. Ha a fogság utáni időt nézzük, akkor Jézus Krisztus idejére már Izráel földjén nincs többé bálványimádás. Az ÚR Jézus csak a templomot találja. A bálványizmustól megtisztultak, és Jahve törvénye volt a mérvadó. Sőt, azt lehet mondani, hogy a törvényből csináltak maguknak bálványt, mert jobban ragaszkodtak a törvényhez, mint Istenhez. Úgy gondolták, hogy ha megtartják a törvényt, akkor Isten kénytelen az eget megnyitni az Ő ígérete szerint, és „bombázni” őket áldásaival.

A még nagyobb áldás elnyeréséért elaprózták a törvényt, kb. 600 tilalmat és rendelkezést tartottak számon. Ez lett az ún. júdaizmus, a törvényvallás. Megszűnt az igazi tiszta Jahve-hit, s egyszerűen törvényvallássá merevedett a zsidó vallás.

Ez a teológiai szemlélet volt az ún. bölcsesség-kegyesség teológia, mely szerint: A világban állandó rend és törvényszerűség uralkodik. A bajok oka az erkölcsi normák és a törvény áthágása, a siker pedig ennek a norma szerinti magatartásnak következménye. Ez volt a „viszonzás törvénye”. A dolgok mögött maga Isten áll, Aki igazságos. A bölcs ember ezért komolyan veszi a viszonzást, s eszerint alakítja életét. A bűnös, (a bolond) mindezt figyelmen kívül hagyja. (Sok igehelyet találunk a Bibliában, amely leírja az igazak és gonoszok sorsát.) Azonban a viszonzás törvénye nem mindig érvényesült, mivel az igaz nem mindig kapta meg jutalmát, sőt szenvedett és szegény volt, a gonosz pedig nem mindig kapta meg büntetését, sőt dőzsölt és gazdag volt. Felmerült az a gondolat: igazságos-e az Isten?

E teológiai irányzat képviselőiben élén jártak a farizeusok, akik nagyon igyekeztek a törvényt megtartani. Abban hittek, hogy a törvény megtartása által kerülhetnek közelebb Istenhez, csak éppen a fától nem látták az erdőt, a törvénytől nem látták Istent. Azt mondták, hogy megtartjuk a törvényt, és viszonzásul Isten megáld bennünket. Adunk Istennek, és kapunk Tőle.

Jusson eszünkbe, (ne csinálj magadnak bálványt!) hogy a pogány enni ad a bálványnak, megmosdatja, megfürdeti, felöltözteti, áldozik neki, s ezért az köteles megvédeni őt a villámtól, a vadállatoktól, a bajoktól. Itt a Jahve hitben a törvényen keresztül, a törvénykezés által üti fel fejét a pogány bálványizmus.

Mintegy bálványtisztelet lett az ember számára, hogy odaáll Isten elé, hogy „Megtartottam a törvényt, most pedig Isten, Te adsz.” Ez a pogány varázslással egyenlő. Éppen ezért fordult el tőlük Isten, mert magukat igaznak nyilvánították.

Ez tovább folytatódott, mivel ha jól csinálom a törvényt, akkor Isten megáld engem ezeríziglen, és egészséget, gazdagságot ad nekem. Aki szegény, aki beteg, az bűnös. Te azért vagy beteg, szegény, mert bűnös vagy. Nem tartod meg a törvényt, és ver téged Isten – ha úgy tetszik harmad- és negyedíziglen.

Ezért ezt mondta a gazdag: „Engem szeret az Isten, ezt a szerencsétlen koldust Lázárt – itt a házam előtt – pedig megveti bűnei miatt, azért van rajta a nyomorúság. Én áldott vagyok, az pedig átkozott, rajtam Isten szeretete van, rajta pedig Istennek az átka. Mivel őt Isten ennyire megveti, így én sem adok neki az asztalomról még egy morzsát sem.” E teológia következményeként a gazdagnak „sikerült” a pokolba kerülnie. Egy példát szoktam alkalmazni, melyet Dr. Szigeti Jenő teológiai professzoromtól hallottam.

Átmegeg egy ember a piroson, mire a rendőr füttyül neki, de ő megy tovább. Mikor átér, megbünteti 500 Ft-ra. Majd a zsidó farizeus is elindul, neki is füttyül a rendőr. A farizeus megáll, és vár a pirosnál. Megvárja, mire zöld lesz a lámpa, és szépen átmegeg. Odamegeg a rendőrhöz, és tartja a markát. A rendőr nézi: mi baja? „500 Ft-ot kérek!” – mondja a farizeus „Miért?” „Mert a zöldön jöttem át. Ha piroson jöttem volna, akkor maga kért volna tőlem 500

Ft-ot...”

Logikus? Ha megtartjuk a törvényt, tarthatjuk a markunkat Istennek? A törvény megtartása azonban nem más, mint alap az Istennel való jó kapcsolathoz.

Ez az egész teológiai felfogás krízisbe jutott. Voltak köztudomásúan becsületes emberek, akikről tudták, hogy törvénytisztelők. Mégis betegek, szegények, nyomorultak voltak.

Megesett ugyanakkor, hogy a gonosz, az istentelen pedig egészséges és gazdag volt. A zsidó nem arra gondolt, hogy ez az egész teória rossz, hanem inkább azt mondta, hogy Isten nem igazságos, ahelyett, hogy rossz dogmatikáját feladta volna. (Lásd a 73. zsoltár dilemmáját.)

Gondoljunk Jób könyvére, amely e teológiai krízis időszakában foglaltatik írásba, vagy a vakon születettre a Jn 9,1–3-ban! Az ártatlannak miért kell szenvednie? Mert gonosz?

Nézzétek csak dogmatista zsidók! Jób úgy megverettetett, ahogy csak lehetett. Bölcs teológus látogatói ezt mondták neki: ez a bűnödért van. Isten mégis azt mondja Jóbra, igaz, istenfélő, büngyűlölő. Mi azt is tudjuk, hogy Jób történetének háttérében milyen drámai szellemi esemény játszódik, amely mutatja, hogy ez a teológia, az áldás és az átok teológiája itt az Ószövetségen belül összeomlik. Isten nem automata, hanem Isten. Mindenható Isten, aki kegyelmes, aki a gonoszra is fölhozza az Ő napját, és hosszan tűr minden emberért.

Tehát ez a teológia már akkor összeomlott, ma pedig *ennek romjaira építenek újfent a sikerteológusok ill. a generációs átok képviselői*. Jó tudni, hogy az áldás és az átok teológiája csak az Ótestamentumra épült, de ez már az Ószövetségben összeomlott. Az Újszövetségben pedig semmi nyomát nem találjuk.

Állítják ma is, hogy a szegénység, a betegség, a meddőség, a koraszülés, a házassági problémák, beleértve a szexuális problémákat, a korai halál, az örökletes betegségek, balesetek az átok következményei az életben. Ez bibliai összefüggésben a Tóranak ezen szakaszához vezethető vissza.

Már a Sinain adott törvény szövegében is benne találjuk az áldás-átok fogalmának gyökereit (2Móz 20,5–6). „Én Jahve Vagyok a te Elóhimod (Istened), féltőn szerető Elóhim vagyok, Aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban *harmad- és negyedíziglen*, akik engem gyűlölnék, de *irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, akik engem szeretnek*, és az én parancsolataimat megtartják: Itt azt olvastuk többek között, hogy Isten féltve szereti az embert (Él-Qanná: féltőn, buzgón, ragaszkodóan szerető) és ezerszeresen irgalmas azokhoz, akik Őt szeretik. Az Ószövetség Istene azért szereti az embert féltve, mert meg akarja menteni a haláltól és a kárhozattól. Ez az akarata az Újszövetség Isténének is. Amikor Isten büntet az Ó- vagy az Újszövetségben, nem azért büntet, mert nem szeret és el akar pusztítani, hanem a büntetéssel is azt szeretné elérni, hogy az eredeti helyére kerüljön az ember. A büntetéssel is nevel. Nem azért büntette Isten Izraelt, hogy megsemmisítse, hanem azért, hogy valami jót formáljon belőle.

A „megbüntetem” szó eredetijét keresve meglepetésemre a „pákad” szót találtam, melynek héber jelentéstartalma: megvizsgál, meglátogat, felügyel, megszámlál. Lásd 1Móz 21,1: „Az ÚR pedig *meglátogató* Sárát”. 1Móz 50,24: „...én meghalok, de Isten ... meglátogat titeket és felvisz titeket... a földre...” 1Kir 20,15: „Megszámlálá a ... tartományok ... ifjait ...”

Kétségtelen, hogy a Bibliában van ennek a szónak büntetés jellegű konkordánsa is, de meg kell állapítani, hogy a büntetésre az Ótestamentum keményebb szavakat használ. Pl. az Ézs 53-ban: „a mi bűneinknek büntetése őrajta van”. Itt sokkal szigorúbb és keményebb az eredeti szöveg, amikor nem kíméli, fenyíti, bünteti, azaz totálisan megtorolja, kiegyenlíti a bűn súlyát és adósságát, perfekumba helyezve azt. Ha Isten ezt tenné velünk, akkor már régen kipusztultunk volna a Földről.

Azt mondja az ÚR, hogy meglátogatom és megvizsgálom az atyák vétkét a fiaknál. Ezzel inkább arra mutat, hogy fölkeres Isten, meglátogat, foglalkozik veled, ugyanúgy mint apáddal, összehasonlít veled, és azt akarja, hogy jobb legyél. Júda és Izrael történetében ezt alkalmazza az ÚR a királyok erkölcsi, hitbeli értékelésekor. Itt a meglátogatáskor nem a bűnnek a

büntetés általi kiegyenlítéséről van szó, hogy megbüntettem az atyák vétkét a fiakban, hanem Isten észreveszi, meglátogatja, felügyeli az ember bűnét, és hogyha kell, terelgeti Igéjével, s ha szükséges, büntetést is alkalmaz. Tehát nem arról van szó, hogy az apánk vétkezett, és ezért bennünket is jól elverhet hivatalosan az Isten. Nem igazságtalan az Úr, hogy téged a te istentelen apádért, vagy bárkiért, aki felnevelt, számonkérne és megbüntetne. Az mondja az ÚR, hogy csak harmad- és negyedíziglen csinálja ezt a kontrollt, ezt a meglátogatást. Nem egy évezredes generációs leszármazásról beszél, hanem harmad- és negyedíziglen; esetleg az unokánál, dédunokánál, ükunokánál, szépunokáról már nem beszél. Ha büntetésre kerül a sor, akkor arra is érdemes odafigyelni, hogy azokat bünteti, akik: „*Engem gyűlölnek*”. Tehát nem a hívő büngyűlölő lelkeket, hanem az istengyűlölő embereket.

Ami az áldást illeti, arról viszont ezerízíziglen beszél az Ige. Ezért a generációs áldás valóságosabb bibliai fogalom. Ábrahámnak így erősítette meg ígését az ÚR: „A te magodban (Krisztusban) áldatnak meg a föld minden nemzetségei”. Tehát áldatnak, és nem átkoztatnak. Én inkább ebben az ezerízíziglen való generációs áldásban hiszek! Dicsőség az ÚRnak! Bibliai meggyőződésem, hogy nem generációs átok van, hanem generációs bűn, Ádám-tól fogva. A bűn természetesen apáról fiúra száll, sőt hatványozódik. Pszichológiai törvényszerűség, hogy egy tolvajnak tolvaj, egy művésznek művész, analfabétának analfabéta, muzulmánnak muzulmán stb. lesz a gyermeke. Watson amerikai pszichológus állítja: „Adjatok nekem egy tucát egészséges csecsemőt, és nevelék belőlük ősei hajlamaitól, tehetségétől, fájától függetlenül tolvajt, művészt, orvost stb.” Ezt az állítást az örökbefogadások is igazolják.

Ami az utolsó időket illeti, az ÚR beszél éhségekről, döghalálokról (gör.: pestishez hasonló halált okozó járványok) de nem beszél ezzel kapcsolatban semmiféle generációs átokról. Nem Isten átka miatt lett bűnös az ember, hanem az ember bűne miatt lett *átkozott a Föld*. Nem az átkot kell megtörni, hanem a bűnt kell elhagyni.

Ezékielnél ezt olvassuk: „az atyák ették az egrest és a fiak foga vásott bele”. Erre szoktak az elcsúró-csavaró tanítók hivatkozni, hogy az emberek lelkére görcsöt köthessenek, hogy majd ebből „megszabadíthassák” őket. Itt Izrael történeti konzekvenciájaként, éppen a fogság miatt, a fiak méltatlan helyzetét állapítja meg Ezékiel próféta. Arra, hogy: „az atyák ettek egrest és a fiak foga vásott bele” azt kell mondani, hogy ez nem az individuumra, az egyénre vonatkozott, hanem kollektíve Izrael nemzetére. Amikor Isten felettük ítélkezett, akkor tulajdonképpen Izrael nemzet évszázados bűneiről volt szó, melynek ők is részesei voltak. Ha odafigyelünk, Ezékiel pontosan a generációs átok ellen szól; „mi dolog, hogy ezt a közmondást szoktátok mondani Izrael földjén mondván: az atyák ettek egrest és a fiak foga vásott bele? Élek Én ezt mondja az ÚR Isten, nem lesz többé helye közöttetek ennek a *közmondásnak* Izraelben. Imé minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke, *amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia!*” (Ez 18,2–4) A fogságba vitetett nép bűnös volt, akár elődeik.

Mai tanítók arra hivatkoznak, hogy az Ószövetség volt az apostolok Szentírása. Ez igaz. Továbbá, állítják, hogy mivel még nem voltak meg az újszövetségi írások, így ők az Ószövetség világában éltek. Ez nem így van! Hiszen, amikor az Ószövetséget magyarázták az apostolok, abból született az újszövetségi Írás. Tehát az apostolok az Újszövetség világában éltek. Ők pedig nem ismerték, nem használták a generációs átok fogalmát. Az Újszövetségben egyetlen helyen sem törtek meg senki felett semmiféle generációs átkot. Ezen kívül 2000 évig megvolt az egyház az egész Földön ezen érdekes fülviszketeges tanítás nélkül... Pál azt mondja; „lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedhetik, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, *mert viszket a fülük*. Az Igazságtól elfordulnak, de a mesékhez odafordulnak...”

Ezek a tanítók ma az újszövetségi időket vallják ugyan, ám mégis az Ószövetség világában élnek. Az Ószövetségben találunk ún. processziókat, körmeneteket, táncokat (amelyek

Izraelnek elsőrendben nem vallásához, hanem kulturális termékeihez tartoztak), és ők ezeket meg is valósítják gyülekezeteikben. Liturgikus táncokat vezettek be a dicsőítő istentiszteleteiken (nők balettszerelésben). Sikerteológiájuk sikerében már nem tudják, hogy mit csináljanak, hogyan és mivel lehetne az ÚR jelenlétét reprezentálni. Annak idején, amikor a Szentlélek elhagyta az egyházat, mert elhajlottak Istentől, jöttek a szobrok, a festmények, a freskók, az ereklyék, a csalások és a színpadiasság. Két szónok két szószéken szinte veszekedésig fajulva prédikált, vitatkozott a nép előtt. Ez érdekes volt; a Szentlélek ereje elment, és minden mással pótolták. A fenti tanítások is pótlékok azoknak, akik elveszítették lecsendesedésükben Isten személyes jelenlétét. Ezek mennek el odáig, ha te beteg vagy, akkor ez a bűnödért van, és ha szegény vagy, akkor átok alatt vagy. Ezt az átkot meg kell törni, hogy a szegénység megszűnjön az életedben. Sőt, ha nem tudsz táncolni, mint Dávid tette, nincsen örömed, nem tudsz felszabadulni, akkor bűnös vagy, sőt ha nem teszed, leminősítenek Mikálnak, hogy gyümölcstelen lesz az életed. Ez nem jelenti azt, hogy nem mozdulhatsz be az Úr előtt, de ebből liturgiát nem szabad csinálni. Az Újszövetségben ennek sehol sincs nyoma. Gondoljunk bele, mennyit táncolt Jézus Krisztus az apostolokkal?

Kiagyaltak egy ilyen fogalmat, hogy generációs átok, és ez most a magukat – nem kis göggel – felsőbbrendűnek gondoló keresztény köröket teljesen elárasztotta. A generációs átokból fakad az is, hogy az ember démonokkal szállatik meg, mert a démonok apáról fiúra is átöröklődnek (szerintük), mivel az apa spermáján keresztül is közlekedhetnek. Még igazolni is lehet a Bibliából, hogy a gonosz szülőknek gonosz gyermekeik lettek, a kegyes szülőknek pedig kegyes gyermekei. A démonoktól úgy lehet megszabadulni, hogy az exorcizálás (ördögűző) kinyomozza, leleplezi a démonokat, és kiűzi azokat, megtörve ezzel a generációs átkot. Ekkor lesz a keresztény igazán szabad ember. Ez van az átok oldaláról. A másik oldal pedig az áldás; ha az Úrban élsz, ha szolgálod az Urat, akkor számíthatsz az Ő áldására. Ebből az áldásból pedig a jólétet szeretnék elérni, s ezért tulajdonképpen megéri hívőnek lenni... Most érzékelhető, hogy a sikerteológia nem bibliai tanítás, hanem bibliai manipuláció. Ennek nyomán a buzgó lelkek emberből, tárgyból, fűből-fából üzik a démonokat. Mások félelmükben rendszeresen mennek az ördögűzőkhöz, és ha valami teher, vagy kísértés van rajtuk, kiűzetik magukból. Utána, ha kell, ismét mennek és űzetik a démont, esetleg földhöz is vágják magukat, úgy élnek át valami lelki élményt, és így tovább. (Vallom, hogy Isten ereje alatt földre eshet az ember!)

Van egy bibliátlan könyv, mely a démonúzással kapcsolatban olyan praktikákat, mechanikus módszereket említ, hogy fújd ki, szívd be! (Van aki a héberre hivatkozik. A héb. Rúach = szellem, szél, lehelet. Amiképpen Isten is belelehelte az éltető szellemet az emberbe, az ember is ki tudja magából lehelni a gonosz szellemet, vagy beszívni a Szentlelket...) Vagy: köhögd ki, hányd ki a démont. (Hallottam olyan buzgalmas esetről, hogy voltak, akik még az ujjukat is ledugták, hogy történjen valami, s ehhez a szabadító szolgálat előtt nylon zacskókat osztogattak a diakónusok.) Születés előtti demonizálódás esetében köldök előtt vetnek keresztet, míg más esetekben az ujjából kellett a delikvensnek kiráznia a démont.

Mindez sokkal egyszerűbb!! Ha megtérünk és újjászületünk, úgy ahogy az meg van írva! „Mert ha a FIÚ szabadít meg titeket, akkor tényleg szabadok lesztek!” Figyeljük csak meg! Amikor ezrével megtértek az Újtestamentumban, nem űzőgették a tanítványok a démonokat az emberekből, főleg a hívőkből nem. Különösen nem állítottak rá a megtérte egy-egy detektívet vagy pszichológust, hogy valamilyen lelki analízissal kiszedjék belőle, nem volt-e valami bűnös, kóros-káros élménye gyermekkorában, ami meghatározza további hitéletét. Ha megtértél, a régiek elmúltak, újjá lett minden. Ez egy olyan sarkalatos igazság, hogy teljesen mindegy, milyen életet éltél addig. Tíz abortusza volt, száz embert gyilkolt meg, vagy perverz volt. Aki Krisztusban van, ÚJ TEREMTÉS az! Természetesen szükség van szabadulásra, szabadító szolgálatra, de ne csináljunk embertársainkból lelki balekot, hogy segítünk nekik megszabadulni olyanból, amit mi beszéltünk be nekik... Sokakat megijesztenek, ha pl. eltörök

a kezük kétszer, vagy nem terem jól a földjük, akkor biztos generációs átok alatt vannak. Az átkot meg kell törni, a démont pedig ki kell űzni, mert az átkot egy démon tartja az ember életében. Az is megtörténik, hogy hívőkből (akik Szentlélekkel is betöltek) démonokat űznek. Ez egy olyan pont, ahol összeomlik ez a tanítás, ugyanis vallom, hogy akiben Szentlélek van, abban nincs démon. A Szentlélek nem szorul egy sarokba. Vagy ott van, vagy nincs ott. Az ördög szívesen megosztaná az uralkodást, de Isten nem osztozik. Két Úrnak szolgálni nem lehet! Ahol a Szentlélek ott van, ott nincs helye a démonoknak, Ő nem vállal társbérletet. Ha a démon ott van, akkor nincs ott a Szentlélek. Más a helyzet a visszaesett hívőkkel. Ők csak hívők voltak. Jó példa erre Saul esete: „Az Úrnak Lelke eltávozott Saultól, és gonosz lélek kezdte gyötörni őt.”

Vannak, akik nyomorúságban élnek, szenvednek, és tudatják velük, hogy a démonok gyötrik őket őseik bűnéért. Ha szabadulni akarnak, meg kell vallaniuk apjuk, anyjuk, elődeik bűnét, és még azt is, amiről nem tudnak, hogy szabadulást nyerhessenek. Ez megtörténhet rendkívüli esetben, de általánosítva csak fülvakaró tanítás, ámitás az egész! Semmi közünk az apánk vagy a nagymamánk bűnéhez, hanem minden léleknek a maga bűneiért kell meghalnia. Ne hagyjuk magunkat naivan az ördögtől vádoltatni! Akkor kell megvallanod, megtagadnod, ha te is csináltad, ha benne voltál, belekeveredtél, magadévá tetted; de ha azt eleve utáltad, és nem követted el, akkor semmi közöd sincsen hozzá, mert ez az ördög csalása, hogy még olyanokért is vádoljon, ami nem a tied.

Egy „tanítóasszony”, aki sok „érdekes” dolgot „fedezett fel” a Bibliában, a következőt állítja könyvében Nóéval kapcsolatban. „Vannak emberek, akik azért isszák le magukat, hogy valamilyen szexuális bűnt kövessenek el. Akaratuk megtörik, bűnbe esnek; *ez történt Nóéval is.*” Tehát Nóé azért rúgott be, hogy megtörje a saját akaratát, szexuális gátlásai felszabaduljanak, és unokájával, Kánaánnal fajtalankodni tudjon. Magyarul: az Isten által igaznak, feddhetetlennek deklarált Nóét, az emberiség ősatyját egy 20. századbeli asszony perverznek, homoszexuálisnak minősíti. Könyvében eléggé konzekvensen ezt írja, ráadásul ravasz módon a héber szövegre hivatkozva. A „tanítóasszony” innen indítja a generációs átok tanát. A héber eredetit megvizsgálva, itt ez a szó áll: „gáláh; amely 111 alkalommal fordul elő a Bibliában. Jelentése: kijelent, kinyilatkoztat, megjelent, meghirdet, leleplez, felfed... Tehát semmi perverz tartalom! Ezen a helyen a szó hitpaél igetörzsben áll, jelentése egyszerűen csak ennyi: *kitakaródzott!* Ha még fellapozzuk Ezékielt, aki próféta és pap lévén jobban ismerte Nóét, mint a mai tévtanítók, ezt olvashatjuk a 14,14-ben: „Nóé, Dániel és Jób igaz férfiak.” Isten mondja ezt évszázadokkal Nóé halála után. Pál nem engedte meg asszonynak a tanítást. Egy ilyen aljas felfedezésért pedig bárkit exkommunikált volna.

A sikerteológusok szerint a szegénység is átok. Azonban a szegénység éppen arra bizonyíték, hogy a sikerteológia nem működik. A szegénység nem átok! Jézus Krisztus szegény volt itt a Földön, szegénnyé lett érettünk, szegény életmódot élt. („Szegények mindig lesznek közöttetek”). Az Úr azt mondta, e világon nyomorúságotok lesz és szenvedés vár rátok. Pál apostol pedig a Kol 1,24-ben ezt mondja: „Betöltöm az én testemben, ami még az én testemben Krisztus szenvedéséből híján van.” Tehát ő még arra vár, hogy annyit szenvedjen, amennyit Krisztus szenvedett. A sikerteológia nem ismeri Krisztus szenvedését, nem hajlandó hordozni a keresztet és annak gyalázatát, csak hasznot akar húzni belőle mindenáron.

Az Újszövetségben utánanéztam az átok fogalmának, a Schmoller féle görög konkordancia segítségével. A görögben az átokra több kifejezés is van, de ezek együttvéve sem hordoznak magukban átokteológiát, főleg nem generációs értelemben.

Katara = elátkozás, átok.

Mt 25,41: „távozzatok ti átkozottak az örök tűzre!” Mk 11,21: „...nézd: a fügefafa, melyet megátkoztál, elszáradt.” Lk 6,28: „áldjátok azokat, akik titeket átkoznak!” Gal 3,13: „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lett érettünk... átkozott minden, aki fán függ.” Zsid 6,8: „Ami tövist... terem közel az átokhoz, vége megégetés.” Jak 3,10: „ugyanabból a

szájából áldás és átok.” 2Pét 2,14: „átok gyermekei (kárhozottak)”.

Anathema = átok, pusztulás. A héber cherem megfelelője, ami megsemmisítést jelentett.

Mk 14,71: „Péter átkozódni kezdett.” Az ApCs 23,14: „átok alatt esküdtek, hogy Pált megölik.” Róm 9,3: „Kívánom, magam átok legyek elszakítva Krisztustól rokonaimért.” 1Kor 12,3: „senki nem mondhatja Jézust átkozottnak.” 1Kor 16,22: „*aki nem szereti az ÚR Jézust legyen átkozott!*” Gal 1,8: „Hogyha mi, vagy mennyből való angyal *hirdettünk*, is nektek *valamit azon kívül, amit mi hirdettünk, legyen: ÁTOK*”

Ezekből az igékből lehetetlen (generációs) átokteológiát fabrikálni az Újtestamentumban. Pál azt mondja: nem akarok másról beszélni, csak Krisztusról. Jézus Krisztus felvitte az átkot a keresztre, átokká lévén helyettünk. Ha pszichoanalízis nyomán akarsz megszabadulni az átoktól, akkor Krisztust taszítod el, és magadat rántod átok alá, mert csak Ő tud megszabadítani az átok alól. A megtérés által kijöttél Isten haragja alól. Bekerültél Istennek az ezerízíg való szeretetébe. Ez nem sikerteológia. Az Újszövetség már nem áldást vagy átkot kínál, hanem ettől sokkal többet: örökéletet vagy örök poklot. Másképpen: az Újszövetség már nem alternatívát: áldást vagy átkot kínál, hanem KEGYELMET az elveszett, bűnben fuldokló embernek! „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” Amikor elfogadom Krisztus kegyelmét, akkor kijöttem az átokból, mert Ő megszabadított a törvény átkától. Most figyelj! Aki nem tartotta be a törvényt az Ószövetségben, az átok alatt volt. A Gal 3,10 szerint ma az van átok alatt, aki a törvény cselekedeteiből vagy egyéb manipulációk által akar megigazulni. Nekünk azonban az Ószövetség törvénye helyett más adatott: nem betű, hanem az élő Isten Fia, az Úr Jézus Krisztus. Pál apostol ezt mondja: „*Aki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott, azaz a halál, pokol a része. Ez az Újszövetség átokteológiája!* De te nem vagy átkozott, ha szereted Isten Fiát. Ne hagyd, hogy kárhoztassanak, ha megbántad a bűnödöt, ha megtértél, újjászületél, sőt Szentlélekkel is beteljesedtél! A Róm 8,1-et vésd a szívedbe! „Nincsen már semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak.” Tehát semmi kárhoztatásod nincsen, mert Krisztus Jézusban vagy.

Pál ezt mondja, és én is ezt vallom; sem halál, sem élet, sem angyalok sem fejedelemségek, sem hatalmasságok (démonok), sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény el nem szakíthatnak Isten ezerízígen való szeretetétől. Dicsőség legyen Istennek! Téged ezerízígen szeret Isten, mert szereted az Ő Fiát, Krisztust! Ámen!

A CSALÁD

„Még vén korban is gyümölcsöznek” II. • *Lennart Steen*

Egymás terhét hordozva

Vannak olyan helyzetek, amikor nehéz terheket hordozunk. „Egymás terhét hordozzátok” (Gal 6,2). Gyakran azzal is segíthetünk a másoknak, ha odafigyelünk, meghallgatjuk problémáit.

Előfordulnak különösen nehéz napok is. Már reggel rosszul indul a nap: a buszt lekésed, az ajtót rád csapják, a munkahelyeden senki sem kedves hozzád. Az ebéd hideg, és olyat főztek, amit nem szeretsz. Amikor este hazamégy, nemcsak fáradt, hanem elkeseredett is vagy. A feleséged viszont arra várt, hogy megérkezzen a drága férje egy csokor virággal, és azt mondja: „Mennyire szeretlek, kedvesem!”

Ám az ilyen napokon ez nem megy. Ehelyett bemégy a szobádba, leülsz, és magadba roskadsz. Olyan jó, hogy az ilyen napokon is házasok vagyunk, mert ilyenkor, drága feleség,

nyugodtan odamehetsz férjedhez: „Ugye, nehéz napod volt! Főzök neked egy jó kávé vagy teát. Hadd üljek ide melléd.” Átöleled őt, s akkor kedves férjed kezd felengedni és elmondja problémáját. Ugyanígy a feleségnek is lehetnek nehéz napjai, amikor minden „összejön”. De milyen jó, ha megosztjuk a terheket! Egymás terhét hordozva odatesszük, ahová való: átadjuk Jézusnak. Miután néhány év házassági tapasztalat mögöttetek van, sokkal jobban el tudjátok egymást fogadni, és sokkal jobb minőségű életet élhettek, mint az egyedülállóak. Miért? Mert Isten az, aki ott van közöttetek. Fiatalabb éveitekben bizonyos területeken szoros közösségek volt, de az élet más területén sokszor távol voltatok egymástól. A férjnek például a munkahely miatt kellett sokszor távol lennie. Milyen sok óra telt el a család nélkül, s bizonyára voltak olyan napok, amikor a gyermekek számára sem jutott egyetlen perc sem. Emlékszem a testvéremre, Folkére, aki most abban a gyülekezetben lelkipásztor, ahol édesapánk is az volt. Elutazott egy lelkipásztor összejövetelre a szomszédos országba. Amikor hazajött, azt mondta a gyermekeinek: „Helló gyerekek, a papa itthon van megint!” Ránéztek a gyerekek és azt mondták: „Miért? Nem voltál itthon?” Mert egyébként, amikor a gyerekeknek reggel iskolába kellett menni, akkor ő még nem kelt fel. Aztán a papa egész nap a gyülekezeti munkával volt elfoglalva. Este meg, mire hazaért, már aludtak a gyerekek, s így hetekig nem is tudták, hogy hol van az apjuk.

Pásztor testvérem, ugye ismered ezt? Vannak évek, amikor sokfelé van elkötelezettség. Most megidősödve talán más helyzetben vagy. Már kezded megérteni, mennyit jelentett a másik, mennyit helyettesített. Rájössz, milyen nagy szükséged van a társadra, s felismered, mennyi mindent adhatsz neki.

Feleségek! Oly sok minden van, amit adhattok a férjeteknek! Férjek! Oly sok dologgal szolgálhattok feleségeteknek! Nekünk, férjeknek nagyon szűk a gondolatvilágunk, nem tudunk annyit adni feleségünknek. De hidd el, hogy ajándék számára az, hogy ott vagy, hogy közel vagy hozzá, és magadat adod.

Megfosztva – özvegyen

(Az irgalmas samaritánus Lk 10,30–37)

Különböző összefüggésben találkozhatunk azzal a helyzettel, hogy valaki félholtan ott marad. Minden idők legnagyobb rablója, a halál, elviszi az egyik házastársat. A másik ilyen esetben félholtan érzi magát, mivel életének csak egyik fele maradt meg. Jézus győzött a halál felett, de amíg itt a testben élünk, reálisan számolnunk kell az ilyen helyzetekkel, s fel kell készülnünk arra, hogy ennek lehetősége fennáll.

Magyarországon is biztosan vannak statisztikák, melyek kimutatják, ahogy a férfiak várható életkora kb. 5 évvel kevesebb, mint a nőké. Azt hiszem, hogy a teremtésből adódik ez a különbség. Isten alkotó kezéből legutolsó teremtményként a feleség jelent meg. Nemcsak szebb, hanem jobb minőségű. A férfi porból formáltatott, az asszony a férfi csontjából. Sokkal jobb anyagból, mint a por. Ezért sokkal stabilabb, több terhet hordoz, mint a férfi. Ebből következik, hogy sokkal több testvérnőnek kell szembenézni az özvegység terhével, s ez nagyon szomorú dolog.

A férj elköltözése, halála után nem lesz a nő más személy. Szükségletei, vágyai, igényei ugyanúgy vannak, mint korábban. Eltűnt mellőle a férfi, ő egyedül maradt, vagy talán a gyerekekkel. Élete sokkal nehezebbé vált. Változatlanul szüksége van társra, barátira. A skandináv országokban nagyon sok az egyedül élő asszony, s az ilyenek elmondják, hogy amíg férjükkel éltek, sokan meghívták őket, de most, mintha mindenki elfelejtkezett volna róluk. Egyedül nem számítanak senkinek. Ennek azonban nem szabad így lennie a gyülekezetben belül. Ha az özvegyek a világban vannak, e világ megfélelmeztet róluk, de a gyülekezet forduljon nagyobb gondoskodással feléjük. Sokat jelenthet számukra egy-egy ebédmeghívás, baráti beszélgetés, odafigyelés a problémáikra.

A szolgálatba bevonva

Két fontos területen segíthetünk. Érdeklődést, elfogadást tanúsíthatunk az egyedül maradt fél iránt. Mindenkinek szüksége van arra, hogy elfogadja valaki. Kell, hogy visszajelzést kapjunk arról, hogy valami jó bennem is van, hasznos vagyok valaki számára. Ezért az idős házaspárok és az özvegyek lehetnek a legjobb „gyermekmegőrzők”. Fiatal családok gyakran nem találnak senkit, aki vigyázna bizonyos időben gyermekükre. Ez nagy misszióterülete gyülekezetünknek, csak jól meg kell szervezni. Háttérszolgálatot biztosítani, mint nagymama és nagypapa.

Különböző megoldásokat láttam más-más országokban, például a meghívásokra vonatkozóan. Az imaház előterében – ahol a ruhatár található – ilyen cédulát láttam az egyik kabáton: „Ebédre meghívnék valakit”. Az ajtó másik végén különböző cédulák voltak már előkészítve, amelyet el lehetett venni: „Szeretnék valakivel együtt ebédelni”. Az összejövetel végén egymásra találtak.

Arra teremtettünk, hogy kapcsolataink legyenek. Egyáltalán nem biblikus, ha elfelejtkezünk egymásról, és egyedül hagyunk valakit. Kell egyfajta önértékelés, önmagam elfogadása; kell, hogy mások is elfogadjanak; és kell, hogy gondoskodást tapasztaljunk.

Remélem, hogy mindenki jól érti: vannak a gondoskodásnak, együttérzésnek olyan határai, melyet nem lehet mindenkinek, mindentől függetlenül – pl. egy egyedülálló nő felé – gyakorolni. Ennek megvannak a szabályai. De az elfogadás lelkülete, amellyel egymás, vagy az özvegyek felé fordulhatunk, ez: bátorítsuk, építsük őket – mindezt a gyülekezetben fenntartás nélkül tehetjük.

Különleges szolgálatban

A gyülekezet idős tagjainak ill. az özvegyeknek tudniuk kell, hogy fontosak az Úrban. Istennek vannak olyan feladatai, amelyeket csak ti tudtok betölteni.

Amikor fiatal házások voltunk, kisgyermekünk születtek. Egyszer a feleségem azt mondta: „Olyan szomorú vagyok, hogy a gyermekek miatt nincs sok időm az imádkozásra.” Így feleltem neki: „Azt hiszem, az Úr most nem azt kéri tőled, hogy túl sokat imádkozzál.”

Vannak különös élethelyzetek; életkorok és pillanatok, amelyek különösen az imádkozásra adattak. Egyedülálló személyek! Nektek különleges elhívásotok van az Úrtól: „A valóban özvegy és magára hagyatott asszony pedig reménységét az Istenbe veti, és foglalatos a könyörgésekben és imádságokban éjjel és nappal” (1Tim 5,5). Ez az, amire Isten elhívott, hogy cselekedjétek! Halld meg, mit mond Isten neked. Az Ő munkájában vannak olyan elrejtett források, olyan emberek, akiket mások talán lekezelnek, félretesznek. Ő, aki halálra adta az életét, gondolt ezekre a személyekre, akiknek reménysége van Istenben. Elhívta őket az imádkozásra, könyörgésre.

Kedves testvérnőm! Lehetsz Istennek különleges szolgálója, egyedüllétedet és idődet felhasználhatod erre. Ha a sok gyerek és egyéb dolog ott lenne körülötted, nem tudnád ezt tenni, de most lehetsz közbenjáró azokért, akik talán nem érnek úgy rá. Azt mondja az Ige: „Foglalatosak az imádkozásban”. Ismered a Bibliát, tudod, mennyi példa van arra, hogy amikor özvegyasszonyok imádkoztak, prófétai erő nyilatkozott meg. Jézussal találkoztak, és áldás forrásaivá lettek mások számára.

„Hasonlóképpen a vén asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek, nem patvarkodók, sem sok borivásnak rabjai, jóra oktatók: Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék, legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjüknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék” (Tit 2,3–5).

Testvérnőm! Te is lehetsz tanító! Nagyon fontos hallgatóságod van: a következő generáció. Közel kerülhetsz a fiatalokhoz, jó életpéldát mutathatsz nekik, befolyásolhatod őket, s így a családnak nagyon értékes, szeretett tagja lehetsz. Nem lekezelő kritizálásra, hanem felemelő biztatásra van szükség. Segíteni a fiatalokat a jobb megértés felé. Ahelyett, hogy

méltatlankodnál, és mások terhére lennél, vagy arra várnál, hogy mindenki veled foglalkozzon és veled törődjön, olyan pozitív személlyé válhatsz, aki másokat tud hordozni.

Egymással társalogni

Még néhány szó a házaspárokhoz. Nagy szükségetek van egymásra, sokkal inkább, mint azelőtt! Legyetek bölcssek felhasználni az időt, amelyet kaptatok. Beszélgetsetek sokat egymással. Találkozunk olyan emberekkel, akik azt mondják: nincs mondanivalónk egymásnak.

De a Bibliában nem ezt találjuk. Az Ef 4,29–30 szerint arról kell beszélnünk, ami építő. Ha nincs mondanivalód, próbáld meg valami építő gondolatot mondani a társadnak! Mennyi idő telt el már azóta, hogy utoljára mondtad neki: „Szeretlek!” Hidd el, hogy szükséges hallania huszonöt év múltán is. A férjnek is jól esik, ha ezt viszont hallja.

Fennáll az a veszély, hogy azt mondd: „Az életemnek már semmi értelme sincs.

Megöregedtem, senki sem számít rám. Kész kell lennem arra, hogy elfogadjam: ezután már többször leszek beteg, elgyengülök, ezért már nem sokat várhatok.”

Igen. Ezek a dolgok szokványosak, és a világban el is várhatók, de mit olvasunk a 92.

zsoltárban? Az öreg cédrusok még mindig nőnek, új ágakat hajtanak, még mindig zöldellők, még mindig érik rajtuk gyümölcs. Ne engedd azt a fajta ideológiát betörni a gondolatvilágodba, hogy „vége”! Isten még nagy dolgokat cselekedhet az életekben. Ha együtt vagytok, beszéljétek pozitív dolgokról, s munkálkodjatok együtt!

Mi is felismertük ezt házasságunkban. Már bőven nyugdíjas vagyok, de nem tudom elképzelni magam karosszékekben, karba tett kézzel ülni, és nem csinálni semmit. Tudom, az Úr készített dolgokat a számomra, és a ti számotokra is.

A házasságban új dolgokat fedezhettek fel, amit együtt csinálhattok. Szánjunk időt a gondolkodásra, beszélgetésre, tervezetésre. Az együtt munkálkodás segít eggyé válnunk. Ez lehet házi vagy ház körüli munka is. Szeretek mostanában egyre többet segédkezni feleségemnek a konyhában. Így tanulok tőle, s közben beszélgethetünk.

Ne fogadd el soha, hogy leülsz, és nem csinálsz semmit! Van még olyan tennivaló, ami rád vár! Talán akkor is, ha kicsit gyengébb vagy. Ne hanyagold el azokat a lehetőségeket sem, amikor a természetben sétálhatsz. Sosem leszel elkeseredve, ha a természet csodáit felfedezed! Töltse be a szívedet imádat, dicséret Isten teremtő munkája felett!

Bölcsen elengedve

Végül néhány gyakorlati dolog a családról. Gyermekeitek már felnőttek. A legtöbb esetben elhagyták a szülői otthont. Könnyű volt ez, vagy nehéz? Ha kevés gyermeked volt, talán még nehezebb volt az elválás: „Elhagytak, egyedül maradtam! Egyedül érzem magam. Már messze vannak tőlem, már nem vagyok jó nekik semmire, nem is szeretnek engem!”

Nem! Még mindig szeretnek téged. A világ gondolkodik így. Jézus példázatában van egy atya, akinek két fia volt. Amikor a fiatalabb el akart menni, engedte őt elmenni. Ez nagyon rossz élmény, fájdalmas szakítás. De megértette: a fiú felnőtt.

Mit csináljak ezután? Először is fogadd el, hogy a gyerekek felnőttek! Tele vagy jó tanáccsal.

Én is legalább annyira naiv voltam, mint más apa. Mikor fiaim felnőttek, azt gondoltam:

„Milyen jó lesz, amikor eljönnek, majd kérdeznek engem, s én kezdem tanítani őket. Az egyetlen dolog, amit megkérdeztek: „Apa! Használhatom a kocsikulcsot?” Nos, ezek néha lehangoltak. Ettől függetlenül jó a kapcsolatunk.

Van azért néha, hogy kérdésekkel jönnek vissza. De kell, hogy elengedjük őket. Láttad már, hogy a legtöbb fa nem úgy nő fel, hogy együtt maradnak az ágak. A legtöbb gyümölcsstermőfa széttárja ágait. Néha talán úgy érzed, nem is hozzád tartoznak, úgy szétnyíltak az ágaid. Ettől függetlenül, itt bent – a szívedben – a tieid.

Mindenesetre ne kavarjunk bele a családi életükbe! Az az ő életük, az ő döntéseik. Minden

generációnak meg kell csinálnia a maga hibáit. Legyünk hidak! Mutassuk meg a menynek, a vőnek, hogy mennyire szeretjük őt! „Kedves vóm! Olyan jó, hogy házasságkötésük révén nem vesztettem el lányomat, hanem kaptam egy fiút is mellé!”

Szeretet vegye körül őket akkor is, ha nem teljesen olyanok, mint amilyeneknek akartad őket. Fogadd el, hívd meg, áldd meg őket! Az ünnepeket üljétek együtt. Legyen ünnep, amikor meghívod őket. Mosoly, öröm, vidámság töltsön el, és legyen sütemény az asztalon: gyermekeim hazajöttek!

Most a dolgok másik oldaláról szólok. Vannak alkalmak, amikor a fiatal feleség nem boldog a házasságában, gyakran úgy érzi: vissza kell futnom anyámhoz. Ezek természetesen fiatal, éretlen feleségek. Nyilván vigasztalást és segítséget kell nyújtanod, de az a helyes, ha visszaküldöd a férjéhez. Ez már az ő leckéje, ő már nem tartozik a háztartásodhoz. Segíts neki, hogy jó feleség legyen! A fiúkkal ugyanígy kell bánni.

Helyezzük mindezeket az Úr kezébe! Tudva és elfogadva, hogy Ő az, aki minden helyzetet meg tud oldani.

Az értékeket megőrizve

Nagyon sok feleségnek a gyermekeiben van az életbizonyossága, s amikor a gyermekek kirepülnek, elveszti azt. Sok férfi élettudata a munkájában van, s amikor nyugdíjba megy, önértékelése összeomlik. Itt az alkalom szorosban egymásba fonódni, s megérteni, milyen fontosak vagytok egymás számára.

Isten előtt is értékesek vagytok. Mondd el, amikor talán szomorú vagy: „Isten képére formáltattam, a Mindenható Isten formált engem. Számára drágább vagyok, mint az arany és ezüst. Jézus meghalt értem. Krisztus él bennem, Isten által teremtettem a jó cselekedetekre. A szeretet által elfogadtattam, Isten munkálkodik bennem, a Szentlélek temploma vagyok.” Ne engedd, hogy a nagy tolvaj, az ellenség ellopja értékeidet! Arról se feledkezz meg, hogy Isten ma is csodákat teremtő és cselekvő Isten! Csodálatos dolgot kezdett el a csaknem száz esztendővel Ábrahámmal. Mózes nyolcvan éves korában Isten munkájának a kezdetén állt. Az Úr Zakariásnak gyermeket adott, amikor az már rég túl volt a termékeny koron.

Isten létrehoz dolgokat, amelyek eddig nem léteztek, Ő az, aki a reménytelennek tűnő helyzetekben is életet tud adni. Ábrahám hitt Istenben, Akiben és Akinél minden lehetséges. Isten áldása és ígérete a tiéd lehet. Ad lelki ajándékokat, hogy építhesd a gyülekezetet. Életedet áldás forrásává teszi a családod számára.

LÁTÓSZÖG: ÖRÖKBEFOGADÁS

Van megoldás! • Balogh Sándor

Kései gyermeke lévén szüleimnek, idősebb testvéreim már régen kirepültek a szülői fészekből, és én ott maradtam egyedül... no nem árván, de testvér nélkül növe fel. Szüleim látták ezt, s mivel gyermekáldásra már aligha gondolhattak, gyakran ígérték: hoznak ők majd nekem testvéreket az intézetből, de ez mindig csak ígéret maradt.

Abban az időben, gyermekfejjel, eszembe se jutott volna a következő kérdéseken elgondolkodni: hogyan lesz egy gyermekből árva, s egyáltalán hogyan és miért kerül intézetbe... Ma már tudom, ennek szívfájdító okait: balesetben, betegségben meghalt szülők gyermekei a klasszikus árvák, de árva az a gyermek is, aki tilosban fogant, s nem kívánatos sem az apának, sem az anyának... s ha „útközben” nem lesz abortusz-gyilkosság áldozatává, akkor sem marad más esély számára, mint egy állami intézet védőszárnyai alá kerülni. Sajnos, az is gyakori ebben a világban, hogy évekként a megszületés után üt be a tragédia, „az utamban

van ez a gyerek”, s a megélhetés gondjai miatt hány és hány gyermek válik világra hozója számára nemkívánatossá, s kerül az utcára. Ha pedig mégis otthon marad, ott olyan pokoli körülmények között él naponta, hogy a hatóság látja jobbnak, s rendeli el az intézeti elhelyezést.

Szerte a világban jól működő keresztény gyermekotthonok vannak. Hazánkban az elmúlt évtizedekben ehelyett másféle lehetőségek domináltak. Talán olykor– jobb esetben – a rokoni környezetből nyúlt ki egy mentő szándékú kéz a gyermek felé, ám ez meglehetősen ritkán fordult elő, ezért a gondoskodó állam nagylelkű gyermekkaszárnnyaira maradt ez a humánus feladat... Miért vagyok a múltat elemezve egy kissé keserű? Talán nem veszem észre azt, ami még ebben az esetben is hála ad okot? El kell ugyanis ismernünk, hogy ezekben az intézetekben nagyon sok jó szándékú munkatárs dolgozta le akár az egész életét... Mégis, ki ne tudná a másik igazságot is – hírből, vagy személyes élményei alapján –, hogy mennyi kárt okozott ezeknek a gyermekeknek az életében a személyes családi élet – a kanálcörgésekkel együtt is – meghitt voltának hiánya. Vajon mennyiüknek sikerül jól felkészülten önálló családi életet kezdeni úgy, hogy esélyük sem volt ilyen életpéldát látniuk? Nem is szólna arról, amit szintén nélkülözhetetlennek kell elfogadnunk gyermekeink indulásához: az anyagi segítségről!

A Föld országait tekintve alig vagyunk tudatában annak, hogy sok milliós gyermektömegről van szó, akik közül nagyon sokan még csak közelébe sem kerülnek annak a lehetőségnek, hogy intézetbe jussanak, hanem az utcán tengetik valóban százalmas kis életüket. Ezek az elcsapott gyermekek persze nem a jóságukból élnek meg, hanem a bűn, a bűnözés – itt fel sem sorolható – különböző csatornáin át jutnak hozzá az életfenntartás kevéske javaihoz. Talán ebből a szempontból nézve mégiscsak szerencsésnek mondható az, aki intézetbe kerül? Egyrészt igen, hiszen fedelet, ételmezt, védelmet, ruházatot kap, s aránylag konszolidált körülményeket mondhat magáénak, – mégis bármennyire fáj kimondani az igazságot; sok-sok eset a tanúság rá, hogy milyen töményen van jelen a megannyi testi-lelki megterheltség, és a bűn mennyi de mennyi formában ölt testet ezeken a helyeken.

Ismétlem, bár vannak jó szándékú nevelők, akik sok-sok kísérletet tesznek arra, hogy jobbak legyenek az intézeti élet mutatói, de vajon pótolható-e egyáltalán akármivel a családi élet a maga rendkívüli, semmihez sem hasonlítható lehetőségeivel? Valóban az a legjobb, amikor az árván maradt gyermeket a rokonságból, a személyes ismerős környezetből karolja fel egy mentő kéz, legyen az egy család, vagy egy egyedülálló személy.

Nos, hazánkban hosszú éveken át 30.000 intézeti gyermekről kellett beszélni, s – bár egyre több gyermeket fogadnak örökbe családok – ez a létszám alig-alig mérséklődik, mert sajnos nem fogy az utánpótlás sem...

Nemrégiben Torill Jahr-ral, a norvég gyermekmunka vezetőjével beszélgettem ezekről a kérdésekről, aki elmondta, hogy Norvégiában mindössze 1500 intézeti gyermek van. „Hogyan lehetséges ez?” – kérdeztem tőle, mire ő csodálatos feleletet adott, mely szerint az ottani hívő családok közül sokan készek arra, hogy gyermekeket fogadjanak magukhoz.

Mint a világ bármely pontján, Norvégiában is sok gyermek válik valamilyen módon árvává, de ahol komolyan veszik az Úr Jézus szavait, – hogy aki csak egyet is befogad ezek közül a kisgyermekek közül, az Engem fogad be (Mt 18,5) – ott van megoldás. Norvégiában ennek már hagyománya van! Előfordul, hogy a befogadó házaspárnak nincsen gyermeke, de nem ez a jellemző motívum, hanem sokkal inkább a lélekmentés motiválja más gyermekek örökbefogadását a saját gyermekek mellé. Hiszen hívő családban, újjászületett emberek között felnövekedve ezeknek a gyermekeknek minden esélyük megvan arra, hogy maguk is megismerjék Jézus Krisztusban személyes Megváltójukat!

A Szentírásban is látunk gyermekek után sóvárgó házaspárokat, például Sárát és Ábrahámot. S látunk árvaságra utaló élethelyzeteket; például József esetében, akit gyermekként szakítottak el otthonától, miután testvérei eladták Egyiptomba rabszolgának. Emberileg

nézve, Mózes is nagyon árva volt a Nílus nádja között a gyékénykosárkában, még akkor is, ha mindkét esetben szerető szívé szülők állnak a háttérben. Íme az élet rendkívüli helyzeteket teremt! De lám, még a fáraó leányában is szív dobog. Nézzük csak, mennyire árva Dániel könyvében a négy ifjú a babilóniai fogságban! És milyen esendő látvány lehetett a Dávid királysága alatt élő Saul-unoka: az árva Mefibóset, aki ráadásul nyomorék volt, s milyen megkapó látni Dávid király örökbefogadó szeretetét!

Vajon elfelejtkezhetik-e az anya a gyermekéről? (Ézs 49,15) Sajnos előfordul, hogy élő szülő csinál árvát a gyermekéből, azonban sok árva gyermeknek valóban meghaltak a szülei. Az Újszövetségben olvasunk a két halat és öt kenyeret Jézusnak átadó gyermekről. Nekem mindig az jut eszembe róla, vajon hol voltak ennek a gyermeknek a szülei...

Igen, az élet nagy kihívása számunkra az árva gyermekek világa. Tulajdonképpen minden ember, mindnyájan átértük valamilyen formában életünk valamelyik szakaszában az árvaságot, hiszen Istentől távolkerülve mindig és mindenki árva!!!

De aki már átélte, hogy Isten örökbe fogadta őt, az megérti a Mt 18,5 üzenetét! Maga Jézus Krisztus kéri, hogy fogadjunk be gyermekeket. Kell-e ehhez külön elhívás? A hívó emberek szívé mélyén tudják, érzik, hogy Isten előtt kedves dolog gyermeket befogadni, de valójában ki az, aki képes erre, akinek van bátorsága megtenni ezt a lépést? Úgy gondolom, hogy elhívás nélkül nem megy... Mert amint csak elhívással lehet menni a börtönmisszióba, vagy az idősek körüli szolgálatba, úgy szükséges az elhívás által nyert erő a gyermekek közötti bármilyen szolgálathoz is.

Persze nem akarom a dolgokat leegyszerűsíteni, s nem szeretném, ha a kedves olvasó ezek után megkönnyebbülve így sóhajtana fel: „nekem nincs erre elhívásom...” De legyen elhívásom, keressem, mire teremtett az Úr! Hiszen nem kevés hívó épp abban szenved, hogy még mindig nem ismerte fel életében azt, hogy mire hívja őt az Úr! Végtelen a missziós lehetőségünk a lélekmentésben, s az Úr Jézus szavai valóban általánosan szólnak ezekről, amikor kér, parancsol és küld... de aki az Övé, az keresse, kérje az Urat: „Uram mutasd meg, mit cselekedjem!” Ne te szabd meg, hogy hova küldjön, még a feltételeidet se mondd el, hanem légy kész nagy engedelmességgel meghallani az Ő mindig konkrét elhívást adó szavát! Magyarország evangéliumi gyülekezeteiben vajon hányan kapták meg azt az elhívást, amiről ebben a cikkben szó van? Sajnos kuriózumnak számít, amikor egy ilyen családra bukkanunk. Nekem az a különös, hogy akiket személyesen ismerek, azok közül egyik sem gyermektelen házaspárként fogadott magához intézetből gyermekeket, pedig hány és hány gyermektelen hívó házaspár van! (Csak remélni tudom, hogy utóbbiak nem azzal az ideológiával mentegetőznek, hogy, – „Ha ez az Úr akarata, hogy nem adott nekünk gyermekáldást, akkor miért ellenkezzünk Vele, és miért vállaljunk mégis gyermeket?”)

Hadd álljon itt egy szerény, de az adott esetben sajnos igaz statisztika: Egyik kisvárosunkban, ahol több evangéliumi gyülekezet is működik, jelenleg ezekben a gyülekezetekben egyetlen árva gyermeket sem fogadott be senki... Ugyanebben a kisvárosban számos nem-hívó házaspárnál találhatunk intézetből örökbefogadott gyermeket, – igaz valamennyi esetben gyermektelen házaspárokról van szó.

Természetesen nem szabad törvényeskedő lelkülettel egyetlen hívó családtól sem megkövetelni, hogy álljon be ebbe a szolgálatba. El kell ismernünk, hogy száz és száz féle egyéb motiváció játszik szerepet abban, hogy valaki elhívást nyer-e vagy sem a gyermekek örökbe fogadására.

Ismerek törékeny édesanyákat, akiknél egyértelmű, hogy egy-két gyermekre lettek „képesítve”, de hálátelten nyugtázzhatjuk, hogy hívó szívvel, Istenben megbékélve, végtelen alázattal és hűséggel töltik be szolgálatukat.

Mások pedig, – és a most következő interjúban hadd szólaljanak meg ők – többre nyerve küldetést, az Úrtól kapott erővel és szeretettel végzik az örökbefogadás nagyszerű missziómunkáját.

Családi kör Nekézsenyben • (ifj. Kovács Béla)

%Simon Géza és felesége, Marika egy, a hegyek között levő eldugott borsodi községben, Nekézsenyben él. Házuk tája gyerekszivajtól hangos.

– *Hány gyermeketek van, Marika?*

– Most mind a tízen itthon vannak. Néhány éve még három gyermekünk volt, de azóta ilyen szépen megnőtt a család. Ugyanis a sajátjaink mellett még másik hét gyermeket nevelünk.

– *Géza, te évek óta a kadarkúti gyermektábor egyik szervezője vagy. Bizonyára szereted és fontosnak tartod a gyerekekkel való foglalkozást. Hogyan jutottatok arra az elhatározásra, hogy a sajátotokon felül is akartok még gyermekeket nevelni?*

– Három gyermekünk nevelése közben ismertük fel azt, hogy – hála Istennek – van még erőnk és lehetőségünk több gyermek befogadására családukbá. Tudod, az Úr szívünkre helyezte a rossz családi körülmények között, vagy intézetben élő gyerekek sorsát. Felismerhettük, hogy nekünk, mint hívő családnak élnünk kell lehetőségeinkkel. A gyermekek a jövő nemzedéke, és mi a meleg családi fészek biztosításán túl, valami pluszt is szeretnénk ezeknek a gyermekeknek nyújtani: Isten közelségét.

– *Hogyan kezdődött nálad ez a hivatástudat? Nyugodtan mondhatom ezt így, hiszen te hivatásos nevelőszülő vagy.*

– Nem voltak nagy terveink. Egy-két gyermeket szerettünk volna magunkhoz venni. 1988-ban ez meg is valósult. Majd ezt a két gyermeket néhány hónap múlva elvitték tőlünk a szüleik, de később a Gyermekek- és Ifjúságvédő Intézet – a tőlünk elkerült gyerekek fejlődését látva – kért arra, hogy nagyobb számban neveljük őket. Hát így lettünk végül is tíz gyermek szülei. Persze, ennek jóval bonyolultabb útja volt, de ezt most nem akarom részletezni.

– *Hogyan kezelitek az intézeti gyerekeket, és a titeket hogyan viszonyulnak hozzájuk?*

– Mielőtt elkezdtük volna az egészet, megkérdeztük a mieinket, mit szólnának, ha új testvéreik lennének, és ők igent mondtak. A nevelt gyerekekkel is a sajátunkként bánunk. Ezek a gyerekek nagyon sok törődést és szeretetet igényelnek. Általában lelki sérültek, de előfordul, hogy testi sérülésekkel is kerülnek hozzánk. Isten közelségében a gyerekek nemcsak lelkileg fejlődnek, hanem korábbi sérüléseikből is regenerálódnak.

– *Tudsz erre konkrét példát mondani?*

– Például, három-négy évesen már káromkodnak. Nálunk viszont elhagyják a csúnya beszédet. Félelmeik, szorongásaik lassan megszűnnek. Volt egy hétéves kislányunk, aki félt a Bibliától, ahogy idekerült. Azt mondta, fél Istentől. Két hónap múlva pedig befogadta az Úr Jézust a szívébe. A szülei elleni gyűlölet és agresszió is oldódott nála.

– *A lelki nevelés milyen formáját alakítottátok ki a családban?*

– Naponta tartunk családi áhítatot. Ezen nem kötelező a részvétel, de örülünk, ha jönnek.

– *Mi a ti jutalmatok ebben a szolgálatban? Hiszen rengeteg fizikai munkát, időt és türelmet igényel ennyi gyerekekkel foglalkozni.*

– Valóban, nem könnyű munka ez. Tudod, ahogyan Krisztus befogadott bennünket, mi is úgy fogadjuk be őket. Az Úr Jézus mondta: „Aki az ilyen kicsinyek közül egyet is befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elbocsátott” (Mk 9,37). Mi tízszeresen fogadtuk be Krisztust. Ez a jutalmunk.

– *Milyen elképzelésed van a jövőre nézve? Folytatjátok?*

– Természetesen. Van egy kedves tervem, de még inkább csak remény. Egy keresztény gyermekotthont szeretnék megvalósítani. Az Úrra várunk, hogy nyisson ajtókat. Mert nagy szükség van ilyen kallódó gyerekek befogadására. Egyben hatalmas lehetőség is kínálkozik, hogy a gyermekeket eljuttassuk Isten ismeretére. Új munkatársakra is szükség lesz majd.

– *Az Úr áldja meg tervedet. Köszönöm a beszélgetést!*

{k1993202}

Befogadott gyerekek az inárcsi gyülekezetben • ifj. Pintér Imre

Ákik ismernek bennünket, valószínűleg igazat adnak nekem, hogy az inárcsi bizony eléggé „rendhagyó” gyülekezet. Van egy különös specialitásunk a gyerekekkel kapcsolatban. Már az is öröm, hogy a gyerekek az istentiszteleten majd annyian vannak, mint a felnőttek és ugyancsak mozgalmassá, családiasá teszik az alkalmakat. A fő „attrakció” azonban az, hogy három családban összesen 12 olyan gyerek nevelkedik, akiket állami gondozásból vettek ki a testvérek, sőt mostanra további négy család van már, akik az iskolai szünetekben újabb sereg gyereket patronálnak. Jézusnak az a kijelentése „... aki egy ilyen kisgyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be...”, itt beteljesedik a szó valóságos értelmében: az ő otlétük, vagy más miatt, nem tudom, de sokszorosan tapasztaljuk az Úr áldó jelenlétének kiáradását a gyülekezetben.

Ez a munka nyolc évvel ezelőtt indult el. A Krizsán és a Kollár család fogadott be két-két akkor kilenc éves kislányt. Mára természetesen nagy lányokká serdültek azóta, néhány éve már, hogy megtértek és bemerítkeztek. Az évek során még fogadtak be a testvérek gyerekeket, így pl. a Kollár házaspár most a saját három gyermeke mellett hat befogadottat nevel. Közben az Úr a Nagy házaspárt is belevonta ebbe a szolgálatba. Örömmel tapasztaljuk hogy a gyerekek megbecsülik magukat, s ahogy nőnek, sorra döntenek Jézus mellett, dicsőség érte Istennek.

Most van folyamatban az „Otthonteremtés” alapítvány bejegyzése, melyet a nevelőszülők, a gyülekezet néhány tagja és más szervezetek képviselői azért hoztak létre, hogy a 18. évüket betöltő fiatalok jövőjének megalapozásában anyagilag is segítséget nyújthassunk.

Természetesen képmutatás lenne azt mondani, hogy csupa derű és öröm az élet, hiszen bőséggel megvannak a hétköznapi élet harcai. Meg vagyok viszont győződve arról, hogy a nevelőszülői tevékenységet sokkal inkább az újjászületett, Krisztust ismerő házaspárookra „szabták”, mint amennyire kivesszük a részünket belőle a társadalmi arányokat tekintve. S egy kicsit szeretném is erre felhívni a figyelmet.

Hálás vagyok az Úrnak a testvérekért, szolgálatukért, s hiszem, hogy azokra, akik ezt a szolgálatot önzetlenül végzik, vonatkozik a Dán 12,3 kijelentése: „fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké”. Hogyan indultak el, milyen tapasztalatokat szereztek, mi az egésznek az értelme: erről kérdeztem a testvéreket.

Az alábbi beszélgetésekre a Krizsán és Kollár házaspárral még kb. egy éve sort kerítettünk, melyek rövidített változatát most közreadom. Közben megkértem a Nagy házaspárt is, néhány mondatban foglalják össze erre vonatkozó gondolataikat.

Először Krizsán Sándort és feleségét Magdolnát kérdeztem:

– Honnan jött a gondolat, hogy gyerekeket fogadjatok be?

Magdolna: – Azelőtt nem gondoltunk erre. Volt négy gyerekünk, és az édesanyám is velünk lakott. Aztán egyik reggel olvastam a Bibliát, hogy „aki egy ilyen kisgyermeket befogad, az engem (az Urat) fogad be”. És akkor hirtelen jött a gondolat. A reggelinél elmondtam a nagylányomnak, mire ő: „Anyuci, én is épp erre gondolok”. Rögtön megbeszéltük, mivel ő egyedüli lány a három fiú mellett, hogy jó lenne lányt kihozni.

Este megjött munkából a férjem, elmondtam neki, mit akarunk. Nem tetszett neki, azt mondta: van neki elég gyereke. Hagytam, nem erőltettem a dolgot. Szombaton elmentünk a Gizella útra, Bereczky testvérék istentiszteletére. Ági prédikált, és elkezdett az állami gondozott gyerekekről beszélni. Egymásra néztünk, és mondtam a férjemnek: „Hallod az Úr szavát?” Másnap reggel jött az újabb bátorítás. Vasárnap az imaházban egy bácsi az állami gondozott gyerekekről beszélt. Így adta az Úr folyamatosan egymás után a megerősítéseket. Elmentünk a Tanácsházára ennek utánajárni. Elküldtek Főtra a Gyermekvárosba. Ott élénk

hoztak négy kislányt. Mi azt mondtuk, hogy nem választunk, az Úrra bízunk.

Sándor: – Akkor megszólalt az egyik, azt mondta a testvéreinek: „Mi ahhoz a kopasz bácsihoz szeretnénk menni”.

M: – És tudod, a férjem volt az a bácsi. Attól fogva aztán ő is szívügyének tekintette a dolgot. Egész nyáron itt voltak, és amikor lejárt az idő, sírtak, hogy ne vigyük vissza őket.

– *Ezek szerint ők indítványozták a befogadást?*

S: – Hogy végleges legyen, azt igen. Mutattuk, látjátok, milyen kicsi a helyünk, hova fektessünk? Azt mondták, nekik akárhol jó, csak maradhassanak. Mondtuk, szigorúak leszünk. Nem baj, akkor is hozzuk ki őket.

– *A gyerekeitek hogy fogadták őket?*

M: – Rendesen, jóindulattal. Már nagyok voltak, szívügyüknek tekintették. Sok örömük volt, de sok próbát is jelentett. Az öröm azonban mindig elfeledteti a problémát, amikor látja az ember az eredményt.

– *A gyülekezet hogyan reagált?*

M: – Hát eleinte furcsának tartották, mit akarunk mi itt.

– *Mi volt, ami segített a nevelésben?*

M: – Sokszor, mikor kétségbe voltam esve, az adott erőt, hogy ezt a dolgot az Úr erősítette meg. Néha gondolkodom, jó-e, amit teszek, meddig legyek szigorú, mert ha engedek, akkor vége mindennek.

– *A szigorúság tehát olyan eszköz, amely segített?*

M: – Következetesnek kell lenni. Nagyobb türelemmel, jobban odafigyelni. Szerintem ehhez szükséges a mentő szeretet, mert az ábránd, ami elfogja az embert, kevés. Az Úr elhívása nélkül nagyon nehéz dolog a befogadás.

– *A gyerekek nyilván tudták, hogy ti hívők vagytok...*

M: – Persze. Amikor visszamentek, imádkoztak, mindent csináltak. Annyira fel voltak buzdulva, hogy ott a szobában imaórát rendeztek.

– *Végül is mi az, amit olyan hitvallásszerűen mondhatnátok: miért tettétek?*

M: – Ha egy-egy ember életét segítjük, az az Úr előtt kedves. Szerettünk volna mindig az Úrnak szolgálni. Ezt a szolgálatot kaptuk, és ez így teljesült.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

A következőkben Kollár Lászlóval és feleségével, Annával beszélgetek.

– *Hogyan kezdődött számotokra ez a szolgálat?*

Anna: – Itthon voltam GYES-en a második kisfiammal, és akkor beszélgettünk róla, mivel itthon vagyok, jó lenne a karácsonyi szünetben kihozni gyerekeket egy rövid időre.

– *Kezdetől fogva volt erre vezetésetek az Úrtól?*

A: – Akkor még kimondottan nem, később alakult ki csak bennünk. Egy ígét kaptam a Zsoltárok könyvéből: „...beültetem a meddőt az Úr házába ... nagy örömömré”. Ezt először akkor kaptam, mikor már hetedik éve nem volt gyermekem, s mikor kihoztuk a lányokat, kétszer is ugyanezt az ígét kaptam. Mindig is szerettem a gyerekeket, szerettem velük foglalkozni.

László: – Ez az, hogy megszerettették magukat. Megéreztek, hogy valamiből szabadulni akarnak.

– *Egymással egyetértésben voltatok?*

A: – Először nem igazán, mert a férjem azt mondta, engem rábeszéltek erre a dologra.

– *Laci, ha ma választhatnál, vállalnád-e újra az egészet?*

L: – Biztos, hogy ezt választanám. Egy az, hogy senkijük nincs, a másik pedig, hogy más családban élni, mint ott az intézetben.

– *A rokonság mit szólt hozzá?*

L: – Ebbe nem engedtünk beleszólni senkit.

– *Ti választottátok ki, melyik gyereket akarjátok?*

L: – A nevelők ajánlottak három gyereket. Azt utólag tudtuk meg, hogy azért voltak épp azok bent, mert velük volt a legtöbb probléma, és nem kaphatták meg a nyaralást. Mindenesetre kettőt kiadtak közülük.

– *Tudták-e akkor, hogy hívők vagytok?*

A: – Először nem tudták, de amikor nyaralni hoztuk ki őket, akkor már igen. Imaházba mindig vittük őket. Egyikük az első pillanattól kezdve vitte be az intézetbe a Bibliát és más könyveket is. Szeretett az Úr dolgairól beszélni. Nyitottak voltak.

– *Anyagilag mit jelentett nektek ez az egész?*

L: – Segélyt nem kapunk. Csak a GYIVI-től családgondozásit. Kapunk ezenkívül ruhapénzt, de ennél lényegesen többet költünk rájuk. Nem teszünk kivételt a saját és nevelt gyerekeink közt.

A: – Mindennap 4 kg kenyér, másfél margarin, a tej nem is tudom mennyi. És akkor az édességet, játékokat még nem is említettük.

– *Miért fogadtátok be őket a családotokba?*

A: – Amit tettünk, csak az Úrért tettük. Pontosan valamelyik nap beszélgettünk róla, ha újra kezdhetnénk, biztos, hogy újra ugyanezt csinálnánk, de nagyobb odaszánással. Hogy milyen téren van az ember szolgálata, azt az Úr dönti el. Az Úr elhozza mindenkinek az életében azt a pontot, ahol azt mondja, na ezt tedd, és akkor egyszerűen a környezet meg minden úgy alakul, hogy az embernek ezt kell tennie.

—

Nagy testvérék álláspontját Erzsike, a feleség fogalmazta meg férje, Mihály nevében is:

– 1982-ben kezdtünk járni az inárcsi gyülekezetbe, és lettünk a gyülekezet tagjai. Isten kegyelmes volt, és megbocsátotta tékozló fiúként töltött éveinket, és helyreállított, megerősített, megáldott bennünket.

Két év elteltével költöztünk ide végleg négy gyermekünkkel, s három év alatt a már nagyok mellé három picink született. Akkor itt már Kollár és Krizsán testvéreink neveltek állami gondozott gyerekeket. Én nem akartam más gyereket nevelni, voltak negatív példák is előttünk. „Szülök, amennyit nevelni akarok” – mondtam. ’90–91-ben kezdett ez meginni bennem.

Egy alkalommal számot vetettünk férjemmel, hogy mennyi mindent nem akartunk, Isten azonban úgy irányította a körülményeket, hogy mégiscsak ezek jöttek be, és így van ez jól.

– Nem akartam falusi asszony lenni. Az vagyok.

– Nem akartunk sok gyereket. Hét született.

– Házvásárlásnál éppen ezt a házat nem akartuk megvenni, erre pont ebben lakunk.

„Mostmár csak arra vagyok kíváncsi, mikor fogunk nevelni más gyereket” – mondtam. „Mert biztos, hogy ez is eljön. De csak úgy fogadok ide bárkit, ha az Úr akarja, hogy ezt tegyem.”

Beszéltem a gyámügyi felügyelőnővel. Sok a jelentkező, kevés a kiadható gyerek. Évekig eltart az egész. Majd jön környezettanulmányt készíteni, megírjuk azokat a szükséges papírokat, mondta. Múltak a hónapok, nem jött a hölgy, mi sem találtuk az irodájában. Nem akarja az Úr – lemondunk róla. Aztán mégiscsak jött az üzenet, menjünk a papírokat intézni. Továbbra is csak döcögött az egész. Ha az Úr akarja – ez lett a szállóigénk. Karácsony este, ahogy gondolataimban kerestem, mi lehet az Úr akarata, szólt hozzám a Lélek. „Te azt mondod, ha az Úr akarja, neveled ezeket a gyerekeket, de te is akarod ezt? Istennek engedelmességed sokféleképpen lehet, talán fogcsikorgatva is.” Ez szíven ütött. Nem emlékszem, kimondtam-e, akarom; aztán csak jött a távirat, mehettünk a gyerekekért. Mielőtt indultunk, imádkoztunk, és elkértem számukra is az édesanyai szeretet. Így most tíz gyermekes család lettünk. Sebeiket az Úr begyógyítja szeretetével. Befogadták az Urat, egyikük már be is merítkezett.

Két nagyfiunk most még saját útját járja, de hiszek annak, aki megígérte: „És minden fiad az

Úr tanítványai lesznek”, és „Mert mint az új eget és az új föld, amelyeket én teremtek, megállnak énelőttem, szól az Úr, azonképpen megáll a ti magvatok és nevetek” (Ézs 66,22).
Szívből kívánom, hogy a befogadásnak ez a módja terjedjen gyülekezetünkben, és még sokfelé.

FÓRUM

Szektaveszély Magyarországon? • Süveges Imre

Az *Élő Viz* előző számában már foglalkoztam ezzel a kérdéssel, elsősorban elméleti oldalról megközelítve. Most egy kicsit gyakorlati szempontból szeretném ezt a témakört körüljárni, és egyben néhány veszélyre is felhívni a gyülekezetek figyelmét. Általában a szektákról úgy gondolkozunk, mint valami sajnálatos tényről, ami bennünket nem érintő, távoli jelenséggé létezik. A gyakorlat ezt nem támasztja alá, mivel ezek valamilyen formában egyre jobban begyűrűznek a gyülekezeteinkbe.

Hadd mondjam el egy ezzel kapcsolatos élményemet, ami a közelmúltban a péceli gyülekezetben történt! Egyik bibliaórán egy fiatalember jelent meg közöttünk. Önmagában véve ez nem ritka jelenség gyülekezetünkben, hiszen szinte minden alkalommal tűnnek fel új arcok. A tanítás végén röviden beszélgettem vele, és szeretettel meghívtam következő alkalmunkra is. Először nem volt benne semmi gyanús. Másnap, ahogy több időt töltöttem az Úr jelenlétében, a Szentlélek elém hozta ezt a fiút, és rossz benyomás alakult ki bennem vele kapcsolatban. Egy hét múlva újra megjelent, és egy mélyebb beszélgetés során rájöttem, ki is ő valójában. Egy új, névtelen szekta tagja. Elhatároztuk, hogy majd jobban figyelünk rá. Többet nem láttam, viszont egy héttel később három új fiatalember érkezett. Amikor először megláttam őket, szinte végighasított bennem az előbb említett „rossz” érzés, benyomás. Nem volt sok időm a gondolkodásra, mert az egyik munkatársam odajött hozzám és ezt mondta: „Ezek a fiúk szektatagok, feleségem már ismeri őket Pestről, megpróbálják elcsalni az új megtérteket”. Az istentisztelet alatt észrevétlenül jeleztem három ifjúsági munkásnak, hogy vegyék „kezelésbe” őket. Az alkalom végén már úgy kellett elvonni őket két frissen megtért sráctól. Nagyon nem tetszett nekik a dolog. Hosszasan beszélgettünk velük, és minden feltételezésünk alátámasztást nyert. A beszélgetés végén a szeretet teljes szigorával megmondtuk nekik, ha tiszta szándékkal megtérni akarnak, szeretettel látjuk őket, de ha az előbb leleplezett tevékenységüket akarják folytatni, soha többet nem szeretnénk velük találkozni. Ezek után azt hiszem, több gondunk nem lesz velük, mivel a gyülekezet figyelmét is felhívtuk erre a veszélyre. Tehát legyünk elővigyázatosak! Elég sok dolog megkavarta már gyülekezeteinket (lásd Jimmy Sanders tevékenysége, aki most már nyíltan az agykontrollal dolgozik együtt), ezért próbáljuk ezeket megelőzni! Könnyebb valamit megelőzni, mint az okozott kárt helyreállítani!

Néhány jellegzetességet szeretnék még említeni az ilyen szekták tanításával kapcsolatban, természetesen csak összefoglaló jelleggel, a teljesség igénye nélkül.

1. Hangsúlyozzák a gyülekezet, a belső közösség fontosságát a Bibliából kiragadott példák alapján. Pl: Minden nap együtt voltak, mindenük közös volt stb. Ebből kiindulva összeköltöznek, és együtt is élnek. Néhány szektánál „csak” a hétvégi együttélés van gyakorlatban.
2. Jézus Krisztus személye körüli hitelvi problémák. Nem tartják fontosnak Jézus kereszthalálát, és Jézus isteni mivoltával kapcsolatban sem látnak tisztán. Mindez szektánként változó.
3. Rendszerint nincs vezetőjük, hivatalosan kinevezett pásztoruk. Azt mondják, ez nem bibliai. Gyakorlatukból az derül ki, hogy mégis van egy rangidős személy, aki irányítja és leuralja az egész csoportot.

4. Általában keresztényeknek hívják magukat. Nem vállalnak közösséget semmilyen más keresztény szervezettel, és erre próbálnak bibliai magyarázatot is adni. Tanításuk nagyon simulékony, előre jól betanult; aki nem járatos Isten Igéjében, azt könnyen megtéveszthetik. A velük való beszélgetéseink során még sok furcsa, bibliátlan dolgot fedeztünk fel. Felismerésükben segít, ha finoman és szeretettel rákérdezzük, milyen közösséghez tartoznak, mi a neve gyülekezetüknek. Általában a szektatagoknak van valamilyen más gyülekezeti hátterük. A náluk megfordult fiatalok a Baptista gyülekezetből kerültek a szektába. Ez is arra utal, hogy keresztényeket igyekeznek maguknak megnyerni. Megdöbbentő volt látni, hogy annak a bizonyos bibliaórának a végén, a rendelkezésükre álló két percben hogy ráragadtak az új megtértekre. Az ilyen fiatalok nehezen tudnak azután megszabadulni a szektából. A feleségem beszélt egy lánnyal, aki egy budapesti pünkösdi gyülekezetből bekerült egy ilyen csoportba, és mikor el akart tőlük jönni, megfenyegették, idegileg teljesen kikészítették. Ezért nagyon fontos a megelőzés! Elsősorban a mozgásban levő, evangélizáló gyülekezetek számíthatnak ilyen veszélyre, de a szektatagok bárhol feltűnhetnek. Talán így már könnyebben érthető, hogy más nagyobb gyülekezetek miért elővigyázatosak az idegenekkel, a más közösségből érkezőkkel szemben. Nem kell félni tőlük, viszont legyünk elővigyázatosak és határozottak, ahogy Isten Igéje mondja: „Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne szedjen hitető beszéddel ... Azért, amiképpen vették a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne... Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanítása szerint, és nem a Krisztus szerint való” (Kol 2,4.6.8).

KÖRKÉP

Csetény • (ifj. Kovács Béla)

%Csetény a Bakony-hegység belsejében terül el. Közel két és félezer ember lakik ebben a csendes, takaros faluban. Főleg mezőgazdasággal, állattartással foglalkoznak az itt élők, de a közeli szénbányák is jó kereseti lehetőséget adtak az embereknek. A csetényi gyülekezet az első pünkösdi gyülekezetek között alakult az országban. Lelkipásztorával, id. Pintér Imre testvérral beszélgettem.

– Imre testvér! Hogyan alakult a csetényi gyülekezet hosszú történelme? Mikor jöttek először össze pünkösdi testvérek az Urat dicsérni a községben?

– Gyülekezetünk története évszázadunk első harmadára nyúlik vissza, amikor a baptizmus volt terjedőben hazánkban. Nálunk is volt egy baptista gyülekezet, s amikor Amerikából visszatért testvérek jöttek és tettek bizonyosságot, hamarosan egy kis pünkösdi gyülekezet kezdett kialakulni. 1926-ot írtak akkor. A közöttük megtapasztalható áldás ragadott meg több embert a Szentlélek által. Először csak itt-ott jöttek össze: istállóban, műhelyben, de a harmincas évektől már kiforrott gyülekezeti életet éltek. A gyülekezet létszáma már ötvenhatvan fő volt a negyvenes években is, jelenleg kilencvenkettő a tagok száma. A Szentlélek volt az alapító, és ma is Ő építi a gyülekezetet.

– Egy ilyen nagy múltú közösségnek bizonyára erős hagyományai vannak. Hogyan tudnak a mai fiatalok beépülni a gyülekezetbe, hogyan találják meg helyüket a szolgálatban?

– Gyülekezetünk ifjúságának buzdósága, kezdeményező készsége mindig jó hatással volt az idősebb testvérekre. Generációs problémák nálunk nem jelentkeztek, mert szolgálati rendünkbe szépen belefér a fiatalok tevékenysége. Általában kétévenként voltak nagyobb megmozdulások a gyülekezetben, s ezekben a fiataloknak mindig nagy szerepük volt. Jelenleg is ők vezetik a dicsőítő alkalmakat, és mi velük együtt örülünk. Hiszen, ha egy tag örül, vele

együtt örül az egész test is (1Kor 12,26). Célunk az, hogy a fiatalokból fejlődjenek ki a jövőbeli szolgálattelvők. Ezért imádkozunk, és buzdítjuk is őket a gyülekezetben.

– *Milyen lehetőségeitek vannak az örömhír terjesztésére Csetényben és környékén?*

– Megvannak a lehetőségek az evangélizálásra, amit szeretnénk is jól kihasználni. Az elmúlt évben néhány szabadtéri evangélizációt tartottunk a falu nagy parkjában, ahol több lélek Jézus Krisztus követése mellett döntött, s ezekből néhányan hűek is maradtak Megváltójukhoz. Tavaly négy alkalommal tartottunk bemelegítést. Hála az Úrnak, egész családok gyógyultak meg Jézus vére által. Szeretnénk a jövőben is eleget tenni Urunk parancsának. Vezetést, látásokat kérünk az Úrtól, s ezek alapján igyekszünk végezni a reánk bízott feladatot.

– *Mindezek nagyon megdobogtatják a hívő ember szívét. Csodálatos az, amit az Úr elvégez az emberekben. Milyen egy ilyen örvendező gyülekezet lelki élete az utolsó időkben?*

– Gyülekezetünk lelki élete is tükrözi Urunk, Megváltónk ezidőre mondott próféciját:

„Mikor pedig a vőlegény késett, mindnyájan elszunnyadtak és elaludtak. Éjfél tájban aztán kiáltás hangzott: Itt a vőlegény! Jöjjetek a fogadására! Akkor felkeltek a szüzek mindnyájan és elkészítették lámpásaikat” (Mt 25,5–7). Vőlegényünk érkezése egészen közel van. Hogy miért késik, nem tudjuk. Azt sem, hogy miért az éjféle időszakban jön értünk. Mindnyájan tapasztaljuk a bűn éjszakájának nyomasztó hatását. Tapasztaljuk azt is, hogy az éj leple alatt a tolvajok azért járnak, hogy kiraboljanak, és elvegyék kincseinket. Legfontosabb kincseinket azonban mégsem tudják elrabolni, mert szívünkben őrizzük azokat. „Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Mt 6,20–21). A zsoltárossal együtt valljuk: „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened” (Zsolt 119,11). Az új fordítás szerint: szívünkbe zártuk. Erre buzdítjuk egymást itt a gyülekezetben: bezárkózni a világ hatása elől, és lámpásainkat meggyújtani. Ezt szem előtt tartva kérünk vezetésket az Úrtól, és buzdítunk a Szentlélek vételére, hogy Általa Isten jelenlétében legyünk, s ugyanakkor kinyújtsuk hitkezünket Isten nevében a megtéretlen embervilág felé.

– *Milyen a kapcsolatotok más egyházakkal? Úgy tudom, Csetényben több felekezet is működik.*

– A más egyházakkal való kapcsolataink jónak mondhatóak. Nyitottak vagyunk mindazok felé, akik Krisztus nevét vallják. Csetényben több felekezet is van, ezek közül legnagyobb a református egyház. Községünkben kialakult az a gyakorlat, hogy – ha lehet – minden év elején ajtókat nyitunk egymás számára. Úgy gondolom ezt, hogy az imaház és a szívünk ajtaját is. Egy héten át azokkal imádkozunk, akikkel utcán, útfélen vagy boltban, munkahelyen találkozunk. Akik talán rokonok test szerint is, és így méltán nyújtunk egymásnak testvéri jobbot. Ez év elején is áldásos együttléteink voltak az Úr Jézus lábainál. Mindenütt vannak Istennek kedves gyermekei, még a történelmi egyházakban is. Egy áldott találkozó előtt állunk, amiről így ír a próféta: „Azután láttam és íme, nagy sokaság jött, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből, törzsből, népből, nyelvből, és a királyiszek előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhákba öltözve, kezükben pálmaágakkal” (Jel 7,9). Ujjongva örülünk, és várjuk, amikor minden népből valókkal odaállunk majd Isten Báránya elé. Spurgeonnel, a nagy prédikátorral együtt valljuk: „Ha eljutok a menny Királyságába, három dolgon fogok csodálkozni: akikről azt gondoltam itt a Földön, hogy oda bejutnak, azok nem jutottak be; akikről pedig azt gondoltam, hogy nem jutnak be, azok ott lesznek; és végül, hogy én magam is ott leszek. Ez Jézus vérenek az érdeme és Isten kegyelme, Aki megmosott bennünket és ültetett a mennyekben, felül minden hatalmasság felett.”

– *Valóban ez mindannyiunk reménysége. Hála legyen az Istennek, Aki nem személyválogató, és minden népből kedves Neki az, aki Őt szereti és segítségül hívja.*

{k1993203}

A legjobb tábort gyermekeinknek! • Nagy Róbert

%Számomra egyre több örömet jelent, hogy a hosszú tél után újból kivirágzott a tavasz. No nem csupán azért, mert szeretem a zöldellő természetet, a madáracsicsérgést, hanem mert ismét közeledik a nyári gyermektábor ideje. Vajon lesz-e ezen a nyáron Kadarkúton gyermektábor? Ezekben a napokban arra járva sok építési anyagot láttam a tábori vizesblokk körül. Kérdéseimre Balogh Sándor táborvezető testvérnél keresem a választ:

– Ugye, még te is emlékszel a múlt évi táborozásunk legizgalmasabb perceire, amikor megjelentek az egészségügyi hatóság emberei, s kis híján majdnem bezáratták a tábort? Miért is? Mert az illemhelyek közvetlenül a konyhai részleg mellett vannak, és ez már szerintük is sürgős megoldásra vár. Egyébként maga az egész épület teljes renoválásra szorul. Sőt, végre azt is ideje volt eldönteni, hogy komolyan vesszük-e ezt a táborhelyet, amink van, még akkor is, ha nem az ország közepén áll, vagy pedig továbbra is telnek az évek, s nem teszünk semmit a fejlesztése érdekében... Döntöttünk, és több évre szóló munkaprogramot dolgoztunk ki a tábor fejlesztésére. Ebben az évben a konyha-vizesblokk felújítása a legfontosabb munka, hiszen ha ezzel nem készülünk el, akkor aligha tudunk az idén gyermektábort tartani. Sajnos a szükséges pénzösszegnek csupán az egynegyede, 500.000 Ft áll rendelkezésünkre. Hisszük, hogy Urunk nevében segítséget kérhetünk ennek a tervnek anyagi feltételeit illetően is. Az anyagbeszerzés már tavasszal megkezdődött, s a következő munkákhoz testvéri segítséget, felajánlásokat várunk: betonalapozás, falazás, tetőfedés, víz- és villanszerelés, vakolás, burkolás, asztalos és lakatos munkák. A festés külön fejezet, hiszen erre a munkára egy csoport érkezését várjuk az Egyesült Államokból... tehát nekünk, itthoniaknak úgy kell helyt állnunk, és becsülettel addigra mindent elvégeznünk, hogy ők tudjanak dolgozni. Egyébként ilyen jellegű jelentkezést „**Táborrekonstrukció**” jeligére a következő címre várunk: Kincses József 7530 Kadarkút, Vóta Kastély 22.

– *Miben látod legdőntőbb feltételét annak, hogy ez a gyermektábor jobb legyen az eddigieknél?*

– Az imaháttérben! Természetesen az előkészületek során rengeteg gyakorlati feladatot is meg kell oldani, de semmit sem akarunk a magunk erejében és bölcsességében bízva tenni, hanem mindenben Istenünk segítségére kívánunk támaszkodni. Tapasztalatból is tudjuk már, hogy a „gyermekek-ellensége” nem szereti ezt a munkát, amit csinálunk, ezért szükségünk van komoly imaháttérre, imatámogatásra is! Így várjuk azok jelentkezését, akik készek velünk együtt az Úr előtt hordozni a gyermektáborral kapcsolatos lelki és fizikai terheket. Imakéréseinkből hadd soroljak föl néhányat: legyen elegendő Isten Lelke által fölkészített lelkimunkás; anyagi ok miatt egy gyermeknek se kelljen távol maradnia; hogy a táborzáró jegyzőkönyvbe ezt írassuk majd: „egészségügyi-baleseti rendkívüli-esemény nem történt”; a résztvevő gyermekek pedig egészen közel kerüljenek Isten kegyelméhez és szeretetéhez! Sok örömet jelentene számunkra tudni azt, hogy imádkoznak ezért a táborért, így a következő címre várjuk az imaközbenjárók visszajelzését:

Monos Magdolna 1112 Budapest, Beregszász út 108. tel.: 185-2880

– *A gyermektáborba évek óta szeretnél hívni a határokon túl élő magyar gyermekek közül is, az ottani pünkösdi gyülekezetekből...*

– Nagyon örülök, hogy ezt a dédelgetett álmomat szóba hoztad. Olyan sokszor elgondoltam már, hogy turnusonként milyen jó lenne legalább 10–20 gyermeket meghívni, vállalva az ő táboroztatásuk díját, úgy, hogy nekik csak az utazás költségeit kellene megoldaniuk; sajnos azonban ezt eddig nem tudtuk megtenni anyagi alapok hiányában, hiszen tudjuk azt is, hogy mennyi nagycsaládos, vagy éppen árva gyermek táboroztatása csak úgy oldható meg idehaza is, ha a gyülekezetek melléállnak ennek az ügynek.

Van azonban ezzel kapcsolatban egy örömöm is, mert már két testvér is jelezte, hogy e célra szívesen adakozik. Vajha másokat is indítana erre Isten Lelke...

– *Lesz-e az idei tábornak valami különlegessége?*

– Több is, ebből egyet nagyon fontos megemlítenem. Tervezünk egy gitártanfolyamot, 12–14 éves jelentkezőkből áll össze ez a különleges csoport, napi 4–6 órás tanulás vár rájuk, de azért a tábor életében is részt vehetnek, már amennyire az idejük engedi... Részletes információkat erről a gyermekmissziós körlevélben tudok majd mondani.

– *Ebben az évben melyik területen kívánsz erősíteni?*

– Abban a reményben, hogy a már megerősödött étkeztetési csoport az idén is összeáll, most a csoportvezetők válláról szeretnék egy kevés terhet levenni azzal, hogy minden csoporthoz várok egy-egy *szakkör-sport-rend-ügyelet segítőt*. Tehát egyrészt nagyobb hangsúlyt fektetünk a gyermekek mozgásigényére, másrészt a csoportvezetők munkája lehet hatékonyabb, így a lelkiekre több energiájuk, idejük jut.

– *A tábori szükségletek gazdag listájából felsorolnál néhányat?*

– Szükségünk van plédekre, alvószivacsokra, sportszerekre, társasjátékokra, jutalomként kiosztandó ajándékokra stb...

– *A szervezés ideje alatt értek-e kellemes élmények?*

– Több is. Egyet elmondok. Gondold csak el, mennyire meghatódtam, amikor hallottam arról a testvérnőről, aki a tél folyamán a férjével együtt négy kiló csigatésztát készített a táborigyűlésre. Amikor már a kedves férje kezdte nehezen viselni a sok csiga-tekerést a felesége így erősítette: „Papa ezt az Úrnak készítjük! S ha netán az Úr hazahívna a táborozás előtt, nézd, ide teszem a polcra, de el ne felejtse Tinikének átadni!” Hála az Úrnak, ez a testvérnő ma is egészséges, és ott kíván lenni a főzőcsapatban. Az Úr áldjon meg sok ilyen odaszánt lelkületű testvérnővel, testvérral bennünket!

– *Végül hadd kérdezzem meg, hogy mikor lesz a gyermektáborozás ideje?*

– Július 17–24. között a hét-tizenegy éves gyermekek hete lesz, majd július 24–31. között a tizenegy-tizenévesek hetét fogjuk megrendezni. Egy gyermek részvételi díja csupán 1500 Ft. Jelentkezési lapokat a gyülekezetekbe küldünk ki. Ettől az évtől kezdve már feltétlenül szükséges orvosi igazolást hozni a gyermekeknek, hiszen ez az előírás. Várjuk őket és hisszük, hogy minden résztvevő gyermeknek csodálatos élményekben lesz része.

– *Úgy legyen! Köszönöm a beszélgetést.*

VILÁGABLAK

Imádkozzunk Európáért! Imádkozzunk az ébredésért! • (–)

%Az 1993. januári versaillesi Pentecostal European Fellowship Conference (Az Európai Pünkösdi Testvériség Konferenciája) közleménye

A történelem fontos időszakában élünk. Az utóbbi néhány évben Európaszerte bekövetkezett változások felvillanyoznak bennünket. Az Úr új dolgot cselekszik. Isten gyermekeiben a várakozás érzése erősödik, és a bennünket folyamatosan érő új kihívások sokakat cselekvésre indítanak. Hálások vagyunk ezért Istennek, de mint pünkösdi vezetők, akik azért gyűltünk össze egész Európából, hogy együtt imádkozzunk és tervezzük a jövőt, erősen indítatva érezzük magunkat arra, hogy imádkoznunk kell Isten Lelkének új kiadásáért.

Egyakarattal arra buzdítjuk a nemzeti gyülekezeti vezetőket és a helyi gyülekezetek pásztorait, hogy ösztönözzék az Úr választottait az azért való komoly imádkozásra és közbenjárásra, hogy Isten újra kitöltse ránk Szentlelkét. Elengedhetetlenül szükséges számunkra, hogy a Szentlélek ereje megnyilvánuljon a következőkben:

– a bűnösök meggyőzése a gyülekezetben és a világban egyaránt

- jelek, csodák és gyógyulások munkálása
- embertömegek bűnbánatra indítása, és eljuttatása a Krisztusban való hitre
- a társadalom átformálása az evangélium ereje által
- a béke megteremtése a háború szaggatta Jugoszláviában.

További kérésünk, hogy imádkozzatok a EUROFLAME '94 Pünkösdi Európa Konferenciáért, melyet Bordeauxban tartunk a jövő év augusztusában. A Lélek jelentős megmozdulását várjuk ezen a konferencián. De ez csak a komoly, hűséges imádkozás eredményeként valósulhat meg. Kérjük, hogy imádkozzatok:

- a Szentlélek valódi kiáradásáért a konferencián
- azokért, akik Isten Igéjét fogják hirdetni ezen az alkalmon
- a szervező bizottságért, hogy helyes döntéseket hozzon
- Bordeaux városáért és környékéért, hogy a területen kigyúljon a láng, ami aztán végigseperhetne egész Franciaországon
- a konferencia minden résztvevőjéért, hogy a Szentlélek tüzét elvigyék magukkal azokba az országokba, ahonnan jöttek!

BIZONYSÁGUL

JÉZUS az én gyógyítóm • *Schönek Alfréd és Márta*

Napjainkban sokat hallunk „csodadoktorokról, gyógyítókról”. Nagy betűvel írott, színes plakátok hívogatnak X.Y. gyógyító szolgálatára, s a plakát alján kis betűvel feltüntetve: Jézus ma is gyógyít.

Hadd írjam le, mit tett velem JÉZUS, a nagybetűs!

1982 tavaszán egyik pillanatról a másikra összeestem a munkahelyemen. Bénultan, légzési krízissel szállítottak kórházba. Pár hét múlva gégemetszést végeztek, majd egy daganatot távolítottak el a mellkasomból. Egy hónapig éltem lélegeztető gépen. Hónapok múlva tanultam újra járni. Betegségem természete kiszámíthatatlan volt. Egyszer szépen jártam, máskor csak segítséggel, bottal, vagy egyáltalán nem tudtam lábraállni.

Amikor családommal együtt elkezdtem megtanulni ezt az életformát, egy újabb szerencsétlenség történt. Autóbalesetet szenvedtünk az M3-as autópályán. A sűrű ködben behajtottunk egy pótkocsis teherautóba. Sokszoros (tizenegyszeres) koponyatöréssel, bordatöréssel, medence, csípő, szeméremcsont, ízületi vápa töréssel, elveszítve bal szemem látását, kerültem ismét kórházba.

A három koponyaműtét elvégzését nehezítette alapbetegségem, s hátráltatta gyógyulásomat is. Amikor törött csontjaim összeforrtak, korábbi betegségem tünetei felfokozottan törtek rám, izmaid sorvadtak, legyengültek, újra járásképtelen lettem.

Ezt követően harmadszor is újra tanultam járni. A gyógyszeres kezelések (citosztatikumok), vércserék ellenére is egyre inkább romlott az állapotom. Betegségem hatodik évében fájdalmaim erősödtek, állandó légzési nehézséggel küszködtem, s az élet egyre elviselhetetlenebbé vált számomra. Elzártam lelkemet az emberek elől, mely addig olyannyira nyitott volt. Testvéreim szavai már nem nyújtottak vigasztalást, inkább ingereltek a legkisebb felém közeledő megnyilvánulások is.

Akkor egy este nevemen szólított az Úr, és ezt mondta: – Márta, készülj! Elrendeltem a hazameneteledet, de kérlek, tisztítsd meg az életedet!

Örömmel töltött el ez az üzenet, gondolván, hogy vége lesz minden szenvedésnek. Mégis félelmeim, kétségek kezdtek gyötörni: van-e örök életem? Megbocsáttattak-e a bűneim? A fájdalmas, álmatlan éjszakákon mélyen dolgozott bennem az Úr, és elém hozta meg nem bocsátott bűneimet gyermekségemtől fogva, és elém tárta az Ő drága igéjét is: „Ha

megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1,9). Az élő Ige által bűnbocsánatot, békességet találtam. Pár hét múlva újra megszólított az Úr, és ezt mondta:

– Köszönöm, hogy Hozzám hoztad az életedet. Megbocsátottam bűneidet és másképp döntök felőled. Úgy fogsz meggyógyulni, ahogy a tenger a vihar után lecsillapszik, és majd elcsodálkoznak az emberek azon, amit veled tettem. Kérlek, emeld föl kezeidet!

– Te látod Uram, hogy én nem tudom fölemelni a kezeimet – mondtam.

– Nem tudod? – kérdezte. – Nézd, én felemelem kezeidet és megtisztítom piszkos vénáidat, s testedet újjá teszem. De majd mondd el az embereknek, mit tettem veled!

Az isteni üzenet befejeztével kezeim újra gyengén lógtak testem mellett, de tudtam, az Úr elkezdte bennem gyógyító munkáját. Fél éven át még bottal, segítséggel, majd egyre többet és könnyebben jártam egyedül. Talpra állított az Úr, meggyógyított.

Azóta is többször feküdtem más panaszokkal kórházban, estem át műtéteken, testi-lelki nyomorúságokon, de hiszem és vallom, hogyha súlyos a terhem, Istennek benne rejlő áldása is „súlyos”! Így már nem kérdezem: Miért? Teljes, átadott szívvel mondom: Legyen meg a Te akaratod!

Testvérem, keresd az Urat, amíg megtalálható, hívd segítségül, amíg közel van! Ő ismeri betegségedet, és betölti minden szükségedet.

Csak Benne bízz – feltétel nélkül!

A férj az alábbi gondolatokkal folytatja:

– Nemcsak testben, hanem lélekben is más emberré lettünk az Ő Szentlelke által. Új kegyelmi fényel és erővel álltunk feleségemmel a szent szolgálatba.

Egyre inkább megláttam, milyen nagy bölcsességre van szüksége Isten népének, s köztük nekem is a missziói parancs betöltésére.

Az Úr elhívásának engedve 1991 őszén elkezdtem tanulmányaimat a bibliai főiskolán.

Gazdag ígéreteire támaszkodva hiszem, hisszük, hogy Ő hű marad, és lépésről lépésre fog vezetni, amíg bevégezzük azt a szolgálatot, melyet ránk bízott.

{k1993209}

Egy bűnös asszony megtérése • Bakán Józsefné Bellán Irén, Pécel

49 éves elvált asszony vagyok, 21 éves leánnyal lakom. Római katolikus vallást örököltem szüleimtől, ám úgy éreztem, hogy életemet akaratom szerint formálhatom. Szabadnak éreztem magam, Istent pedig kihagytam az életemből.

Bűnös életemben a szabadság ezt jelentette: jósoltam (a rossz mindig megvalósult, a jó ritkán), hittem a horoszkópban, a lélekvándorlásban, az ufókban. Loptam, csaltam, hazudtam, paráználkodtam, és még a tízparancsolat hatodik parancsát is megszegtem, mert nem fogadtam el Istentől a gyermekáldást. Nagyon nehéz kimondani, hogy öltem. Iszonyú felismerés! Húsz évig dohányoztam, napi másfél doboz cigarettát elszívtam, kávéztam, és még sok kicsi hiányosság volt életemben, melyekről mi emberek úgy érezzük, hogy lényegtelenek, de Isten bűnnek tartja őket. Testvéreim, ez volt a múltam. Ez volt az én szabadságom!

Egy autóbaleset folytán megéreztem a halál leheletét és a jóságos Isten féltő szeretetét. Ott a helyszínen az Úr szólt hozzám: „Megmentettem a lelkedet, most már vigyázz rá! Amit adtam, Nekem add vissza, és ne a gonosznak!”

Ez 1992. április 16-án volt, nagycsütörtökön. Azóta keresem azt a vallást vagy gyülekezetet, ahol megtalálom az élő Istent, aki a bensőmben megszólított.

Voltam a katolikusoknál, a Jehováknál és egy „véletlen” folytán ismerkedtem meg azzal a péceli pünkösdi testvérrel, aki bizonyosságával és a Szentlélek vezetésével elvezetett a gyülekezetbe. Azóta újjászülettem, régi bűnös életem semmivé vált. Most sem halálfélelmem,

sem szorongásom nincs. Régi betegségek elmúltak, mint a vérfolyásos asszonynak is. A daganatom is elmúlt. Nem dohányzom, nem kávézom, nem hiszek másban, csak Jézus Krisztus megváltó vérében, mely eltörölte a bűneimet.

Csodálatos azóta az életem, negyvenkilenc év alatt nem voltam soha ilyen boldog, ilyen szabad, ilyen nyugodt. A Szentlélek vezetésével olyan isteni titkokba jutottam be, amit nem is gondoltam. Köszönöm Istenem!

Mindenkit hívok, jöjjetek, mert az igazi szabadság itt van Isten közelségében! Kérem az Urat, hogy lehessen szolgálóleánya, és erre törekszem mindenkor. Uram segíts ebben és fogd a kezem! Köszönöm!

Szívembe fogadtam Jézust • *Simon Béla Makó*

{k1993210}

Egy vak testvér – aki azonban lélekben és értelemben világosságban jár meghívott egy zenés evangélicizációra. 1991. január 21-én egy békési testvér makói igehirdetésén és zenei szolgálatán keresztül Isten nagyon megragadott, személyesen megszólított. Ezen a napon bűnbánattal átadtam a szívemet az Úrnak, s nagy öröm és boldogság töltött el. Szemeim tele voltak örömkönnnyekkel, és úgy éreztem, hogy amikor kerékpárral hazafelé mentem, 50 centiméterrel az út fölött hajtottam. Mintegy másfél hónap múlva bemerítkeztem, majd betöltött az Úr Szentlelkével. Teljesen átformálta az életemet. Boldog, újjászületett ember lettem. Sokat imádkoztam és böjtöltem. Újjászületésemmel nemcsak bűneimből szabadított meg az Úr, hanem számos eléggé súlyos betegségből is meggyógyított. Előtte le akartak százalékolni, s 32 évesen nyugdíjba küldeni. Imáinkra válaszoló Urunk azonban meghallgatta egyéni és közös könyörgéseinket, s meggyógyított gerinccsigolya-összenövésből, térdkalácsporckopásból és könyökporc kopásból, gyomorfekélyből, majd rövid idő alatt a fenti betegségeimből való gyógyulásaim tartósnak bizonyultak.

Jó az Urat hüen követni. Minden nap áldom és dicsérem ezért szent nevét.

RENDEZVÉNYEK

Kadarkút Debrecenben!?! • OIM ifj. *Fábián Attila*

A már fogalommá vált *Kadarkúti ifjúsági napokat* idén már nem tudjuk megrendezni Kadarkúton. Hálásak vagyunk Istennek, hogy növeli az üdvözülendők számát, és így kinőttük a Kadarkúti kastély adta lehetőségeket. Már a tavalyi alkalom után megfogalmazódott bennünk, hogy egy nagyobb helyet kell keresnünk.

Hisszük, hogy az Úr sietett segítségünkre hajdúsámsoni testvéreinken keresztül február végén, akik egy remek helyet találtak az ifjúsági napok számára.

Tehát az idei ifjúsági napok a Debrecen melletti DORCAS campingben lesz augusztus 21. estétől 24. délig, közvetlenül az országos konferencia után.

Március 23-án elmentünk és saját szemeinkkel győződünk meg arról a sok jó dologról, amit testvéreink meséltek a táborról. A camping vezetőségével folytatott beszélgetésünk és az ott látottak meggyőztek minket arról, hogy jó helyen járunk. Röviden a táborról: A camping vezetése keresztény emberek kezében van. A camping Európai színvonalon (****) el tud látni kb. 1000 főt. 30–30 zuhanyzóban állandó hideg- és melegvíz folyamatosan biztosított. 45 négyágyas faházban 180 fő számára van férőhely. 150 lakókocsi részére kiépített parkolóhely. A campingben aszfaltozott úthálózat, közvilágítás, kis ABC, büfé van. Megállapodásunk szerint az egész táborot kivesszük az ifjúsági napok idejére.

A teljes képhez hozzátartozik az is, hogy sajnos az idén magasabb lesz a részvételi díj. Azért mondjuk meg ezt már most, jó előre, hogy legyen időtök takarékoskodni erre a célra.

A pozitívumok közé tartozik az is, hogy az eddigi részvétel alapján kiszámított átlagos távolság 67 km-rel kevesebb, mint a Kadarkúti volt. Ez azt jelenti, hogy átlagosan ennyivel kell kevesebbet utaznotok, ami sokaknak igen jelentős költségcsökkenést fog jelenteni.

A gyönyörű környezeten túl a maradandó élményt és áldást hisszük, hogy a Szent Szellem jelenléte és munkája jelenti, melyért kérünk, hogy imádkozzatok ti is!

Programajánlat

- Április 16–17. pantomim szeminárium
- Június 12. Felvonulás Jézusért Csepelen
- Augusztus 20–21. Országos konferencia
- Augusztus 21 este–24. Ifjúsági napok
- Szeptember 28–október 2. Fiatal Lelkimunkások Európai Szemináriuma
- Október 1. Aril Edvardsen Evangélizáció Budapesten
- November 26–28. Ifjúsági Munkások Szemináriuma

GONDOLKODÓ

Miszticizmus a hívők körében • Kovács Zoltán

A miszticizmusról szóló sorozatunkat a miszticizmus legnyugtalanítóbb válfajának, a megtért, hívő emberek gondolatvilágában létező miszticizmusnak a tárgyalásával zárjuk. A Gondolkodó rovat előző két cikkében a miszticizmus két másik megjelenési formájával, az áltudományokkal és a misztikus vallásokkal foglalkoztunk. Az áltudományok főleg az ateista embereket csapják be, azokat, akik nem hisznek Istenben, de hisznek „tudományosan” megmagyarázható természetfeletti jelenségek, például az ufók létezésében. A misztikus vallások az igaz Isten helyett más istenekben vagy személytelen „világszemlében” hívő embereket vezetnek félre. A hívők körében fellelhető miszticizmus viszont a megtért embereket csapja be, a már egyszer világosságot nyert embereket igyekszik az igaz útról letéríteni, ezért ezt kell a miszticizmus legveszélyesebb fajtájának tekintenünk.

A hívő keresztények között kétféle miszticizmussal találkozunk. Az egyik az, amikor valakinek nem elég az Ige és a Szentlélek, hanem ennél „többet” akar, s bizonyos dolgokat hozzátesz az isteni kijelentéshez. A másik misztikus gondolatmenet pedig úgy foglalható össze, hogy az ember igaznak tartja az áltudományok csalásait, vagy úgy tekint a misztikus vallások bálványaira, mint amiknek valódi erejük és hatalmuk van. Mindkét misztikus gondolkozásmód elvezethet oda, hogy a csapdájukba esett hívő emberek egyfajta árnyékbokszolásba kezdenek, s erejüket nemlétező dolgok elleni harcra pazarolják. Így aztán nem marad idejük, energiájuk az evangélium hirdetésére és az Úrral való közösségre. Pál felhívja a figyelmet ennek veszélyeire: „Én azért... úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos” (1Kor 9,26). A misztikus gondolkozású testvérek viszont a levegőt vagdosák, ahelyett, hogy valódi szolgálatot végeznének.

A hívők körében fellelhető miszticizmus egyik forrása az élmények túlzott hajszolása. Vannak olyan testvérek, akik mindenáron csodás élményekre vágyanak. Nem fogadják meg a Biblia tanácsát: „Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj” (Zsolt 37,3). A föld felett szeretnének járni; mindegy, hogy hogyan, csak természetfeletti dolgokat akarnak látni és megtapasztalni.

Nem kell különösebben ecsetelnem az ilyen hozzáállás veszélyességét. A farizeusok jelt követeltek Jézustól csak az élmény kedvéért, de nem kaptak (Mt 12,38–40). Az Úr nem változik. Ma sem ad jelet, csodás élményt pusztán azért, mert mi szeretnénk ilyeneket átélni. Az Úr Jézus sok beteget meggyógyított, mert megszánta őket. A gyógyítással nem élményt akart nekik adni, hanem szabadulást. Isten ma is ad gyógyulást, látomásokat, kijelentéseket azoknak, akiknek szükségük van erre. Azoknak viszont nem ad például látomásokat, akik ebből sportot üznek, és csak azért akarnak látomásokat látni, hogy elmondhassák, nekik már volt részük ilyenben. Így a mindenáron élményeket hajszoló testvéreknek csak az önbecsapás marad.

De hogyan lehetséges az önbecsapás? Mindannyian ismerjük azt a jelenséget, amit a mondás úgy fogalmaz meg, hogy az éhes disznó makkal álmodik. Aki jelet kér az Úrtól valami olyan dologban, amit nagyon szeretne, akkor – ha nem figyel oda eléggé – előbbutóbb megkapja a kedvező jelet, egyszerűen azért, mert minden jelenséget úgy igyekeznek magyarázni, hogy az megfeleljen az elképzelésének. Ugyanígy van az élménykereső hívőkkel is. Aki állandóan azzal foglalkozik, hogy valami álmodni szeretne kapni az Úrtól, az rövid időn belül tényleg álmodni fog valami Vele kapcsolatosat, s akkor azt mondja, hogy ez az álom Istentől jött, pedig egyszerűen csak az a pszichológiai törvényszerűség érvényesült, hogy az ember igen gyakran avval álmodik, amivel napközben foglalkozott. Hasonló oka van annak is, hogy egyes testvéreknek sűrűn vannak soha be nem teljesülő látomásaik vagy proféciáik.

Ismerek egy ilyen beállítottságú testvért. Az illetőt mindig is érdekelték az olyan titokzatos dolgok, hogy milyenek a mennyei lények, ki lesz az Antikrisztus stb. Erősen vonzódik a hívő divat misztikus jellegű áramlataihoz (pl. démonológia). Elmondása szerint már többször megjelentek neki angyalok, sőt maga Jézus Krisztus is. Hogy ezek a sűrű látomások csak – a fentebbiekben vázolt – misztikus beállítottságának a termékei, az abból derült ki, hogy a testvérnek az Úr egyszer „megmondta”, hogy hol fog felépülni az új imaház a városban. Nos, az új imaház azóta már felépült. Egész más helyen, mint amiről a testvérnek adott „kijelentés” szólt. Ebből kitűnik, hogy emberünk valójában nem kapott kijelentést – hiszen Isten szava mindig megvalósul –, hanem csak a saját gondolatát vélte az Úrtól származónak. Az illető hagyta magát becsapatni az önnön misztikus beállítottsága által.

Az élményekre vágyó testvérek közül kerülnek ki az ál- (vagy ha úgy tetszik: a hamis-) proféták. A következő eset pár évvel ezelőtt történt. Egy ígehirdetésben valaki elmondott egy svéd testvér által kapott proféciát, továbbá azoknak a jeleknek a beteljesülését, amelyek rövid időn belüli megvalósulását az Úr ígérte szavának megerősítéseként. Mindezt hallotta egy másik testvér, aki profétának tartja magát. Az illető jól megjegyezte a hallottakat, majd olyan egy hét elteltével ő is mondott egy „proféciát”, ami egyes megfogalmazásaiban szó szerint megegyezett a szószékről hallott proféciával. A testvér azt mondta, hogy „proféciája” beteljesedésének az lesz a jele, hogy egy olyan súlyos csapás fogja érni a közeljövőben Magyarországot, amilyen még nem volt az ország fennállása óta. Elgondolkoztam a szavain, vajon tudja-e egyáltalán, hogy mit beszél? Magyarország közel 1100 éve fennáll. Volt már itt háború, az ellenség nemegyszer teljesen elfoglalta az országot, volt éhínség, pestisjárvány, árvíz, tűzvész, földrengés, mindenféle csapás. Csak egy csapás van, ami még nem érte az országot: atomrobbanás nem történt az elmúlt 1100 év alatt. Mindebből logikusan következik, hogy a testvér arra gondolt, hogy egy-két héten belül atomrobbanás fog történni Magyarországon. Nyugodt voltam, tudtam, hogy az a profécia nem az Úrtól van. S valóban; azóta már három év eltelt, de semmi ilyesmi nem történt országunkban. Emberünk hamisprofétának bizonyult. „Ha a proféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljesedik be a dolog: ez az a szó, amelyet nem az Úr szólott; elbizakodottságból mondotta azt a proféta; ne félj attól!” (5Móz 18,22).

A megtért emberek körében előforduló miszticizmus másik formája a hiszékenységgel, valamint az áltudományokkal és a misztikus vallásokkal kapcsolatos. Sok hívő ember elhiszi

például, hogy az agykontroll módszere valóban hatásos – sátáni erők közreműködése révén. Mások elhiszik, hogy az úgynevezett parafenomének, például Ignatyenko, valóban meg tudják hajlítani természetfeletti módon a kanalakat – ördögi segítséggel. Vannak, akik elhiszik, hogy a manilai csodadoktorok tényleg meggyógyítják a betegeket – a Sátán erejével.

Vizsgáljuk meg részletesebben a manilai csodadoktorok ügyét! Bár nagy felhajtás van körülöttük, ezidáig egyetlen bizonyított gyógyulás sem történt általuk. Arra viszont van bizonyíték, hogy csálnak, hiszen, amint azt ismertettem az Élő Víz '92/6-os számában, azt állították, hogy természetfeletti úton eltávolították a rákos daganatot Peter Sellers angol filmszínész testéből. Sellers röviddel a „csoda” után meghalt, és a boncolásnál az is kiderült, hogy semmit sem operáltak ki belőle. Mi tehát az igazság? Gyógyítanak-e sátáni erővel a manilai csodadoktorok, vagy sem?

Az Igében sehol nem olvasunk olyat, hogy a Sátán beteget gyógyított volna, vagy hogy erre képes lenne. Azt viszont olvassuk, hogy hazug és „emberölő volt kezdettől fogva” (Jn 8,44). Mi a jellemzőbb tehát rá: az, hogy meggyógyítja a betegeket a csodadoktorok által; vagy pedig az, hogy azt hazudja, hogy meggyógyította a beteget, s e hazugság által megöli az illetőt, miként Peter Sellerst is?

Hasonló tévedés az is, amikor valaki elhiszi, hogy a misztikus vallások mögött valós szellemi erők állnak. A Biblia világosan megmondja, hogy a bálványok mind semmik, és nincsen hatalmuk sem jónak, sem gonosznak cselekvésére. „Ezt mondja az Úr: A pogányok útját el ne tanuljátok, és az égi jelektől ne féljete, mert a pogányok félnek azoktól! Mert a népek bálványai csupa hiábavalóság, hiszen az erdő fájából vágják azt; ácsmester kezei készítik azt bárdal. Ezüsttel és arannyal megékesíti azt, szegekkel és pörölyökkel megerősítik, hogy le ne essék... nem beszélnek; viszik hordják őket, mert mozdulni nem tudnak. Ne féljete tőlük, mert nem tehetnek rosszat; de jót tenni se képesek!” (Jer 10,2–5) „Mind egyig balgatagok és bolondok; hiábavalóságra tanít; fa az” (Jer 10,8). „Minden ötvös megszegyenül az ő öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek. Hiábavalók azok, nevetségre való munka, elvesznek az ő megfenyítettésök idején! Nem ilyen a Jákób része, mint ezek; mert a mindenség alkotója ő... Seregek Ura az ő neve!” (Jer 10,14–16) „Mit használ a faragott kép, hogy a faragója kifaragta azt? vagy az öntött kép és amely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója bízik abban, csinálván néma bálványokat? Jaj annak, aki a fának mondja: Serkenj fel! néma kőnek: Ébredj fel! Taníthat-é ez? Ímé borítva van arannyal és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi! Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!” (Hab 2,18–20) „Tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy” (1Kor 8,4). „De nem mindenki van meg ez az ismeret” (1Kor 8,7), a misztikus gondolkozású testvérekben sincs, ezért hiszik azt, hogy a keleti vallások, vagy az animizmus valamik. Az Ige szerint mindezek semmik, nincsen erő bennük; egyre jók csak: az emberek becsapására és kárhozatba taszítására.

A becsapás eszközei lehetnek a véletlen események, amelyeket az emberek úgy magyaráznak, mintha ezek az állítólagos istenek cselekedték volna őket. Jól példázza ezt a *buddhizmus* Japánban való elterjedésének története. Előljáróban el kell mondanom, hogy a buddhizmus olyan vallás, amely nem ismeri el semmilyen isten vagy természetfeletti lény létezését. Japán ősi vallásának, a *sintoizmusnak* viszont 8 millió – *kaminak* nevezett – istene van, tehát gyakorlatilag – az istenek nagy száma miatt – ennek a vallásnak sincs igazi istene.

A buddhizmus 552-ben vált fenyegetéssé a sintoizmus számára, amikor Korea királya egy nagy arany buddhaszobrot küldött ajándékba a japán császárnak. A szoborral buddhista tanítók és papok is érkeztek. A történet szerint, amikor a szobrot felállították a fő miniszter házában, himlőjárvány tört ki. Ez rossz óment jelentett, a kaminak nem tetszett, hogy Buddhát olyan nagyon tisztelték. A császár elrendelte, hogy a szobrot dobják be egy csatornába. De röviddel ezután villám csapott a császár palotájába; és azt mondták, hogy a buddhizmus istenei (!) haragszanak. A buddhaszobrot haladéktalanul kihalászták a csatornából, és egy új

templomban helyezték el. A buddhizmus ezután már akadálytalanul terjedhetett Japánban. Lám, két véletlen eseményt – egy himlőjárványt és egy villámcsapást – úgy magyaráztak az emberek, hogy azokat a nem létező istenek okozták. A buddhizmus maga hirdeti, hogy nincsenek istenei, az emberek mégis azt hitték, hogy a császári palotát ért villámcsapás a buddhizmus isteneinek bosszúja! A keleti vallások erejét – véleményem szerint – az ilyen hazugságok és az emberi hiszékenység adják, nem pedig a mögöttük álló szellemi (sátáni) erők.

A hívők körében fellelhető miszticizmus vonulatához tartoznak a legújabb *hívő-karizmatikus divatirányzatok*. Ilyen például *Marilyn Hickey* találmánya, a *generációs átok*. E gondolatmenet szerint mit sem ér az, ha valaki megtér, mert ugyanúgy átok alatt marad, ha valamelyik felmenő ági rokona okkult dolgokkal, vagy kártyavetéssel foglalkozott, mintha ő maga is gyakorolná ezeket, és még mindig hitetlen volna. A generációs átokban hívők szerint a megtérésen túl szükség van egy beható nyomozásra, hogy az illető honnan „örökölhetett” valamilyen átkot, s ha ezt felfedezték, akkor meg kell „törni” az átok hatalmát, s csak így lehet szabad a megtért ember. Mondanom sem kell, hogy a Bibliában sehol sem olvasunk az átok utáni nyomozásról, sem annak „megtöréséről”. C. H. Spurgeon így ír az átokról: „Nem fog a varázslás Jákóbon, sem az ígézet Izraelen (4Móz 23,23). „Ez az ige gyökerestől ki kellene irtson minden ostoba, babonás félelmet! Még ha lenne is valami igazság a varázslásban és a babonákban, mindez nem árthat az Úr népének! Akiket Isten megáld, azokat nem lehet megátkozni.” De hát ez olyan izgalmas dolog, így a misztikus gondolkodású testvérek örömmel belevetnek magukat az átokkal való érdekes küzdelembe.

Kimondottan a karizmatikus hívők közül szedi áldozatait egy másik misztikus divatirányzat, a *démonológia*. Ennek követői nem elégednek meg azzal, hogy a valóban megszállt emberekből üzzenek ördögöket, hanem ugyanezt teszik tárgyak, vagy nem megszállott emberek esetében is. Még olyan – valóságtól elrugaszkodott – nézeteket is hallottam, mely szerint minden betegséget és minden bűnt az ördögök okoznak. Milyen érdekes: ha valaki megbotlik egy kőben, és eltörik a lábujja, akkor ez nem a megbotlás miatt történt, hanem azért, mert az illetőt hatalmába kerítette a „lábujjtörés démona”! A bűnök esetében is: nem én vétkezek, hanem az illető bűn démona teszi azt bennem. Ha így lenne, akkor Jézus Krisztusnak nem a bűneinktől, hanem a démonainktól kellett volna megváltania bennünket. Nem tudom, a démonológusok milyen Bibliát használnak, az enyémben mindenesetre a megváltás kapcsán a bűnökről van szó, nem a démonokról.

A démonológia területén annyi visszaélés történik az emberek hiszékenységével, hogy mindent felsorolni szinte lehetetlen. Rendkívül veszélyes tanítás például a tárgyakból való démonüzés. A tavaly nyári „Az Úr a szabadítás” konferencián hangzott el a következő képtelen történet: Egy hívő asszonyt sorozatos balesetek érték. A démonológusok „rájöttek” a titok nyitjára: az asszony egy ezüstgyűrűt vásárolt egy iszlám országban, s azóta érik a balesetek, amióta ezt viseli. A gyűrűt „nyilván” megátkozták a muzulmánok, s ezért történnek balesetek viselőjével. A gyűrű eldobása vagy az abban levő démon kiűzése után viszont megszabadul az asszony az átoktól. A történetnek van némi szépséghibája. Az egyik az, hogy senki sem ment vissza a gyártóhoz ellenőrizni, hogy valóban megátkozták-e a gyűrűt, vagy csak humbug az egész. A másik, hogy ha tényleg megátkozták volna is a gyűrűt, ez akkor sem árthat egy hívő asszonynak az ige szerint, mivel „nem fog a varázslás Jákóbon” (4Móz 23,23). Ha valaki elhiszi, hogy a tárgyakban ördögök lehetnek, az odáig fajulhat, hogy az illető semmit sem vehet meg a boltban, sőt meg sem érinthet, mielőtt nem üzött volna belőle ördögöt, mert – a fenti gyűrű példáján okulva – mit lehessen tudni, hogy nem átkozták-e meg a gyártók vagy a szállítók, netán az eladók az illető tárgyat. Hallottam olyan hívőkről, akik még a vonaton sem ültek le, csak miután kiűzték a démont az ülésből. Ezzel a Sátán teljes mértékben elérte célját. Az ilyen hívők nem Istennel törődnek többé, hanem állandóan az ördögök ellen harcolnak. Az Úrhoz csak annyi közük marad, hogy az Ő nevében végzik az

ördögűzést, semmi több.

A tárgyakból való démonűzés nem keresztény tanítás, hanem az animizmussal való *szinkretizmus*. (A szinkretizmus különböző vallások tanításainak összekeveredése.) Az animisták szerint az élettelen tárgyaknak lelkük van, a bálványoknak szintúgy. Az Ige azt mondja, hogy „nincsen azokban lélek” (Jer 10,14). A démonológusok mégis nagy lelki nyugalommal űzik az ilyen tárgyakból a démonokat. Nem véletlen, hogy ennek az irányzatnak az egyik vezéralakja, *Subritzky*, új-zélandi származású. Új-Zélandon a lakosság jelentős részét az animista maorik teszik ki. A köztudatban tehát benne van az az animista hit, hogy a tárgyakban lelkek lakoznak. Ezek után nem csoda, hogy Subritzky átvette ezt a hiedelmet, és keresztény mezbe öltöztetve e veszélyes tévtanítást kreált belőle.

Paul Wright pünkösdi misszionárius ötven éven át dolgozott animisták között Afrikában és Óceániában. Böven akadt tehát dolga varázslókkal és más effélékkel. Ő azt írja, hogy a varázslók által készített amuletteknek, talizmánoknak semmilyen varázserejük sincs. Közismert dolog, hogy a cukros víz is meggyógyít egyes betegeket, egyszerűen azért, mert az illetők úgy hiszik, hogy hatásos gyógyszert kaptak. Az amulettek is csak azáltal hatnak, hogy az emberek hisznek a varázserejükben. Wright testvér azt is ismerteti, hogy hogyan lehet az animistákat Krisztushoz vezetni. Ennek során említést sem tesz a démonokról vagy démonűzésről. Véleményem szerint azért nem szól erről, mert az ötven év alatt csak ritkán, vagy talán egyszer sem volt szüksége a démonűzésre!

Amint láttuk, a miszticizmus nem lebecsülendő ellenfél, amely az ember üdvösségének elvételére tör. Mi, megtért emberek, fokozottan hajlamosak vagyunk a misztikus gondokozásra, hiszen a Bibliából tudunk a szellemvilág létezéséről, és azt is tudjuk, hogy ezek a szellemi erők bizonyos esetekben valóban működésbe léphetnek. Saul király történetéből tudjuk, hogy a halottidézés valóban működik. Mózes és Áron története megmutatja, hogy bizonyos varázslásoknál is működnek szellemi erők (az egyiptomi varázslók az első három csapást utána tudták csinálni Mózesnek, de a többit már nem.) Nagyon nehéz meghúzni a határvonalat, hogy meddig tart a gonosz erők működése, és hol kezdődik a csalás. Résen kell lennünk, hogy egyik hibába se essünk bele: ahol ördögi erők működnek, ott ne mondjuk, hogy nem történik semmi; ahol viszont csalás, hazugság és szemfényvesztés folyik, ott ne kezdjük el a démonok ellen harcolni.

Ebben a cikkben az utóbbi hiba elkerülésére igyekeztem felhívni a figyelmet.

Meggyőződésem, hogy a karizmatikus hívők ezt jóval gyakrabban elkövetik, mint az előzőt. A Sátánnak nagy hatalma van ugyan, de hatalma mégis korlátozott. Mivel a „hazugság atyja”, így azon igyekszik, hogy jóval nagyobbnak és hatalmasabbnak tüntesse fel magát, mint amilyen valójában. Mi viszont ne dőljünk be neki! Ne higgyük el, hogy mindenütt öbelé botlunk, hogy lépten-nyomon az ő cselekedeteit láthatjuk a világban, hogy mindig vele kell küzdenünk! Nekünk az örökkévaló, mindenható, szent Istennel és Fiával, Jézus Krisztussal van dolgunk. Jobb, ha az ellenség örökös keresése helyett Őrá figyelünk. A nemlétező démonokat bárki kiűzheti, a valódi ördögökkel viszont csak Krisztus szolgája szállhat szembe. Adja az Úr, hogy ilyenek legyünk, és ne kösse le erőnket a képzelet szülte misztikus árnyak elleni hiábavaló küzdelem!

Irodalom:

Bencze Gyula; 1991.: A természet nem csal, csak az ember... Természet Világa, 122:571.

Spurgeon, C. H.; 1988.: Isten ígéreteinek tárháza. Evangéliumi Kiadó. Stuttgart

Wright, Paul; 1987.: People and their beliefs (Népek és hitek), ICI, Brussels

{k1993211}

{k1993212}

{k1993213}

{k1993214}

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

ÉLETFÁJÁRÓL • (B. S.)

*%%Gyönyörű íze van e vágnak,
mely lelkemben érlelődik Te utánad.
Kinyújtott karral édes gyümölcsöt szakíthatok
Életfájáról áldott Golgotán,
üdvöm hajnalán.%%*

Gyermekbibliakörvezetők szemináriuma • (B. S.)

Március 14-én több mint száz gyermekbibliakörvezető és a gyermekmunka iránt érdeklődő testvér hiányzott gyülekezeteinkből... E március idusán rendezett háromnapos szemináriumba egy vasárnap is beleesett, mégsem tartotta otthon a testvéreket ez a tény, mert valamennyien bíztak abban, hogy az itt nyert felkészítés hamarosan az otthoni munkában fog többszörösen kamatozni.

A Svédországból érkezett vendégelőadóinkat, Lisbeth Edlundot és Gunilla Olofssont Chernel Gyula testvér mutatta be, és ő tolmácsolta szolgálatukat. Csak címszavakkal utalok az elhangzott előadásokra:

- a hívők felelőssége mások gyermekeiért
 - a hívő szülők felelőssége saját gyermekeikért
 - gyermekevangélizációs lehetőségek
 - a gyermekevangélizáció módjai, a gyermekek megtérése, lelkigondozása, tanítvánnyá formálása
 - jellemző gyermekkori lelki sérülések
 - a hívő gyermekek missziós lehetőségei társaik között
 - a speciális svéd gyermekmunka, a VIPS ismertetése
 - a gyermekmunkások lelkiállapota, lelkigondozása.
- {k1993205}

Hibaigazítás

Sajnálatos hiba csúszott be februári számunk „Országos közbenjáró imanapok” című cikkébe. A közbenjáró imanapok időpontja helyesen: június 5; *augusztus 28* (és nem augusztus 18, mint az tévesen megjelent); november 20. Színhelye: a rákosszentmihályi református templom.

A hibáért olvasóink szíves elnézését kérjük.

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány

hívó novella pályázatot ír ki. Pályázni olyan – saját kútforrásból merített – irodalmi értékű, hitéletünket bemutató novellákkal lehet, amelyek eddig még nem jelentek meg nyomtatásban. A pályaművek maximális terjedelme 15 gépelt oldal. A pályaműveket gépelve, 3 példányban kérjük beküldeni. Kérjük kedves pályázóinkat, hogy novelláikat lássák el jeligével, és mellékeljenek hozzájuk egy – a pályázó nevét és címét tartalmazó – lezárt borítékot, melyre kérjük a novellán található jeligét felírni.

Beküldési határidő: 1993. augusztus 31.

A pályázatokat a következő címre kérjük beküldeni: Élő Vízi Irodalmi Alapítvány, 1143 Budapest, Gizella út 37. A nagy borítékra írják rá: „Pályázat”! A pályázatok elbírálását három fős bíráló bizottság végzi. A jelíges borítékokat csak a pályaművek elbírálása után bontjuk fel. Díjazás: I. díj: 4000 Ft; II. díj: 2000 Ft; III. díj: 1000 Ft. A díjazott és az egyéb közlésre alkalmas műveket az Élő Vízi-ben megjelentetjük. A pályázat eredményét az Élő Vízi ezévi 6. számában ismertetjük.

Szabadkapacitású pünkösdi lelkipunkások figyelem! • Chernel András lelkipásztor

Az ózdi gyülekezet segédlelkészeket keres 2–3 hónapos időtartamokra pásztori, ifjúsági és egyéb gyülekezeti munkákra, egyelőre mindennemű anyagi és jogi elkötelezettség nélkül. (Garzon vendéglakosztályt és étkezést biztosítunk.)

A pályázatokat az elhívást és korábbi szolgálatokat részletező fényképes önéletrajzzal együtt gyülekezetünk (3600 Ózd, Bartók Béla u. 15–17. tel: 47-72-746) címére kérjük elküldeni. Jelentkezési határidő: 1993. június 20.

Új imaházak

Mindannyiunk szívét hálára indítja az a tény, hogy a közelmúltban két új imaházat is felavathattunk: a nagykörösit és a kecelit. A keceli imaház megnyitó ünnepségén, december 19-én részt vettek a község és a megye vezetői is. Az ünnepi igehirdetést Kecser István testvér tartotta. Kívánjuk, hogy testvéreink mindkét helyen az Úr gazdag áldását megtapasztalva használják új imaházukat! Képünkön a keceli imaház látható. {k1993206}

Őrségváltás • Telegdi József

Őrségváltás történt az *Élő Vízi* élén. Egy esztendő elegendő volt annak felismerésére és belátására, hogy a Bibliai Főiskola vezetése teljes idejű munkában teljes embert kíván. Így a főiskolán végzett tevékenységem mellett nem tudtam elegendő időt fordítani az *Élő Vízi* főszerkesztői teendőinek ellátására. Ezért mondtam le az utóbbi szolgálatról.

Köszönetet mondva mindazoknak, akik a lap arculatának formálásában, kialakításában segítettek, megköszönöm legközelebbi munkatársaim, D. Nagy András szerkesztő és Dénes Ferenc tördelőszerkesztő testvérek önzetlen, szolgálatkész tevékenységét, amellyel elősegítették a lap életrehívását és megjelenését. Örülök a korrekt munkakapcsolatnak, amely közöttünk kialakulhatott, beleértve az ügyet előre vivő, egészséges vitákat is.

A továbbiakban a szerkesztő bizottság munkáját a felelős szerkesztő koordinálja. A lap előrehaladását Kovács Zoltán testvér személyében garantálnak látom. Bízom a Szentlélekben, mint legmagasabb szintű Párfogónkban. Legyen és maradjon ezután is Ő az *Élő Vízi* Ura, s akkor – csakis akkor – reményteli kilátások elé nézünk!

Megítélésem szerint a lap – maga hibáival és erényeivel együtt – jó és fejlődőképes, s emellett Közösségünkben fontos küldetése van. Szükséges, hogy a lap arculatát elsősorban befolyásoló, meghatározó munkatársak valamennyien Szentlélekkel beteljesedtek, pünkösdi-karizmatikus elkötelezettségű és a magyar nyelvhelyességben is járatos személyek legyenek. Ők örökjenek azon, hogy a Szentlélek vezetésébe emberi manipulációk, emberies törekvések ne keveredjenek.

Ami pedig a jövőt illeti, kérünk benneteket kedves testvéreink, Olvasóink, hogy „becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek... és munkájukért nagyon szeressétek őket” (1Thes

5,12–13)!
{k1993207}
{k1993208}

Szerkesztőségünkben a múlt év végéig dolgozott: D. Nagy András és Dénes Ferenc

Az ÉLŐ VÍZ Irodalmi Alapítvány

Kuratóriuma az adóév leteltével ezúton is köszönetét fejezi ki mindazoknak a gyülekezeteknek és magánszemélyeknek, akik az elmúlt évben adományaikkal támogatták alapítványunk működését. Hisszük, hogy az adományozók jutalma elsősorban nem ez a köszönetnyilvánítás, hanem Urunk áldása, aki szereti a jókedvű adakozót (2Kor 9,7). Alapítványunk célja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség irodalmi úton történő missziómunkájának, valamint gyermek- és ifjúsági missziójának anyagi eszközökkel való támogatása. Az említett célok megvalósításához továbbra is kérjük és várjuk a magánszemélyek (különös tekintettel az Úr kegyelméből közöttünk is megtalálható vállalkozók), gazdasági szervezetek és gyülekezetek adományait. Magánszemélyeknél a pénzbeli adomány mértékével csökkenthető a személyi jövedelemadó alapja. A gazdálkodó szerveknél pedig a nyereségadó alaphól vonható le az adomány. Itt hívjuk fel kedves támogatóink figyelmét, hogy adóalapot csökkentő igazolást csak azoknak küldünk, akik ezt a beküldött csekk hátoldalán külön igénylik!

Az adományokat a következő címre kérjük küldeni (rózsaszín csekken):

Élő VíZ Irodalmi Alapítvány, Budapest, MHB 325–11970

Rendszeres támogatóink (gyülekezeteink) részére külön kérésre postai utalványt tudunk küldeni! Levelezési címünk: 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel: (1) 251-6987

Szeretettel kérjük testvéreinket, hogy az Élő VíZ előfizetéseket ne az alapítvány csekk számlájára küldjék, hanem az EPK Országos Titkárságának csekkjén (központi csekk), „Élő VíZ” megjelöléssel! A továbbiakra nézve megköszönjük ezt a kis odafigyelést, adományozóink számára pedig az Úr áldását kívánjuk lelki és anyagi téren egyaránt!

Impresszum

Felelős szerkesztő: KOVÁCS ZOLTÁN

Szerkesztő Bizottság: BALOGH SÁNDOR, KÁZMÉR PÁLNÉ, ifj. KOVÁCS BÉLA, MAKOVEI JÁNOS, PÁNCZÉL JÁNOS, PEREI MÁRTA, TELEGDI JÓZSEF

Tördelőszerkesztő: ifj. FÁBIÁN ATTILA

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon: 251-6987

Felelős kiadó: KECSER ISTVÁN elnök

ISSN 1217-0623 Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1993215}

VÍZSZINTES: 1. AZ 1. IGEVERS KEZDETE. 20. Város Rúben törzsének birtokán, az Arnon patak mentén (Józs). 21. „Ma ... szavát halljátok” (Zsid). 22. Idegen isten, melyet az asszír király parancsára a hámatbeliek csináltak (2Kir). 23. Város, ahol Éli és Sámuel lakott,

nevelővel (1Sám). 24. Vám ..., kötelező megállásra felszólító közúti jelzőtábla. 25. Péksüteményt. 26. Róma folyója. 28. Törökországi hegység és folyó. 29. Az ENSZ angol rövidítése. 30. Dél (napszak), németül. 32. Pépszerű, ragadós anyag, népiesen. 34. Módosított zenei hang. 35. Az indonéziai autók jelzése. 36. Város Németországban, visszafelé. 37. Saul unokatestvére és hadvezére (1Sám). 40. Olasz városka, de tenger nevét is képezi. 42. A cink vegyjele. 43. Helység Betlehem közelében (Új ford. 1Krón). 44. A Tisza mellékfolyója Romániában. 45. Béthel régi neve (1Móz). 47. Michigani helység a Grand River partján. 49. A „hét gyülekezet” egyike (Jel). 51. Albert..., Pest megyei nagyközség. 52. Imperial British East-Africa, a volt angol gyarmat rövidítése. 54. Élesítenék. 56. Tolató hangzói. 57. Áldozatbemutatásra szolgáló, általában kőből készült emelvény. 58. A 10. századi magyarok szakrális főfejedelme volt. 60. Bánhorvátiban van! 61. ...áció, azaz nevelés 63. Szubsztanciája. 64. Angyalok angolul. 66. Hatvan kétharmada! 67. Ukrajna egyik folyójába! 69. Trópusi tengerekben élő nagytestű halfaj. 71. Fél pont! **72. A 2. IGEVERS KEZDETE.** **76. A 3. IGEVERS BEFEJEZÉSE.** 80. Fekhely, visszafelé. 81. Női név. 82. „Nékem adatott minden ... mennyen és földön” (Mt). 83. Ultraviola ..., a látható fénynél rövidebb elektromágneses hullámok. 84. Kedvezően. 85. Személyes névmás. 86. A jóhiszeműség kezdete! 87. Fekete István gólyája. 88. Akkord, felépítése: é-gisz-h. 89. Szántalp svédül. 91. Mássalhangzó kiejtve. 92. Tanintézetbe jár. 95. Boróka ízű és illatú rozspálinka, visszafelé. 96. Belül szilárd! 97. „Tied a ..., a dicséret oh Isten, a Sionon” (Zsolt). 99. Össze-vissza bont! 100. Félmillió! 102. A tantál vegyjele. 103. Jászkisér határai! 104. 441-ben az egész Kárpát-medence e nép uralma alá került. 105. „És mikor énekelt előtte az éneklő, az Úrnak ... lón ő rajta” (2Kir). 106. Kerület, rövidítve. 108. Józsué atyja. 110. ... mail, légiposta. 112. Az ágyúzás része! 113. Előérzet, sejtelem, idegen szóval. 116. Mássalhangzó kiejtve. 118. Fog, nem enged leesni. 120. Befőttet készített. **122. AZ 1. IGEVERS VÉGE.** 124. A német és a zairei autók jelzése. 125. Etiópiai hírügynökség. 126. Európai nép. 127. Szöösszetételek előtagjaként kettőt, kétszerest jelöl. 129. Mátyás becézve. 131. Erkölcstan. 133. Kicsi, németül. 134. Északi férfinév. 135. Ezékiás király anyja (2Kir). 137. Kaliforniai helység a Sierra Nevada völgyében. 139. A súlyemelő nyújtott karral emeli feje fölé a súlyt. 141. Gyapjuszálakat összesodor. 142. Muzsika. 144. Az áru súlya, tárával. 146. Heves megyei község, nevelővel. 147. A láb része. 148. Város, ahol Euthikus kiesett az ablakból (ApCs). 150. Hóreus férfi, Dison fia (1Móz). 151. Tói, ... királya, aki köszöntötte Dávidot a győzelmeiért (2Sám). 152. Erős, dübörgő zaj.

FÜGGŐLEGES: 2. ... áldás (4Móz). 3. Maga előtt mozgató. 4. Ébred. 5. Jegyez. 6. Bensőséges, csendes istentisztelet. 7. Ásványolaj. 8. Volt, régiesen. **9. A 3. IGEVERS MÁSODIK RÉSZÉ.** 10. Kézimunkázik. 11. Község Szombathely és Sárvár között (–ékezet). 12. Jákób két fiának neve. 13. Lada gépkocsitípus. 14. „Én vagyok az Alfa és az ...” (Jel). 15. Konzervatív. 16. A nátrium vegyjele. 17. Júda királya volt (1Kir). 18. Jézus példázatában a gonosz szolga elásta, mert félt az urától (Lk). 19. Európai nemzet. **20. AZ 1. IGEVERS MÁSODIK RÉSZÉ.** 25. Egy kilogramm súlyú. 27. Air ..., a légierő neve Angliában, visszafelé. 30. Vödörrel vizet vesz. 31. Ego. 33. Vágányok. 36. N. T. D. 38. Saharaim felesége (1Krón). 39. Haródi férfi, Dávid király vitéze (2Sám). 41. Határhelység az ígéret földje keleti határán (4Móz). 43. Férfinév. 44. Jegyezte. 46. Énekel, dalol. 48. Sámgár, Izrael bírójának atyja (Bír). 50. „Te vagy-e a Krisztus az ... fia?” (Mk). 51. Illetve, röviden. 53. Juttat-e? 55. **A 3. IGEVERS KEZDETE.** 57. olajtartály része! 59. Valami átadására szólít fel. 62. Kicsodát? 63. Izrael népének ösátyja (1Móz). 65. Az Énekek éneke írója. 66. A végén elolvadt! 68. Helyenként. 70. Akadályoztatás miatt maradni kényszerül. 73. Egyiptom, rövidítve. 74. Fosztóképző. 75. A földtörténeti harmadkor rétegéből származó kovadarab. **76. A 2. IGEVERS VÉGE.** 77. Magas, egyenes fa jelzője. 78. A Példabeszédek könyvében próféciát mondott. 79. Csuk (–ékezet). 86. A béketűrés ószövetségi példaképe. 90. Végtelen dokk! 93. Kétkerekű taliga. 94. „És kiöntöm haragomat ...-re, Egyiptom erősségére” (Ez). 97.

Áronnal együtt tartotta Mózes karjait (2Móz). 98. „... meg a te akaratod” (Mt) 101. Sém egyik fia (1Móz) 104. „... nélkül pedig, lehetetlen Istennek tetszeni” (Zsid). 107. Teljesen érdektelen számukra (– ékezet). 109. Az új-zélandi dollár rövidítése. 110. Menyasszony. 111. Nátrium-alumínium-szilikát tartalmú kőzetalkotó ásvány. 114. Város Németországban. 115. Rossz egészségi állapotban van, visszafelé. 117. Szemléltető és kísérleti eszközök tárolására kijelölt helyiség. 119. „A” Bahama-szigetek fővárosa. 120. Őseik, régiesen. 121. Talán, népiesen. 123. Lószerszám része. 126. Teremté. 128. ...-Amerika. Latin-Amerika idegen változata. 130. Ilonát, becézve. 132. Szintén. 133. A sertés gerinc melletti húsa (+ ékezet). 134. Város Svédországban. 136. Nem áll stabilan. 138. A keletbélyegző része! 140. Fahéj, németül. 141. A kenkhréabeli gyülekezet diakonisszája (Róm). 143. Sehány páros betűi. 145. A konjunktúrában van! 146. Az osztrák, a magyar és a norvég autók jelzései. 147. Nyomással helyváltoztatásra kényszerít. 149. A szamárium vegyjele. 152. Vés.

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1993216}

VÍZSZINTES: 1. „Este ... száll be hozzánk, reggelre öröm” (Zsolt 30,6). 4. Túlélte a vízözönt (1Móz 7,13). 6. Benjámín egyik fia (1Móz 46,21). 7. A zsidó év hatodik hónapja (Neh 6,15). 9. E betegségből gyógyított meg Jézus egy fiút (Jn 4,52). 10. ... gyík, tisztátalan állat (3Móz 11,30).

FÜGGŐLEGES: 1. „Ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét” (1Móz 11,9). 2. Jonathán leszármazottja (1Krón 8,37). 3. Amíg a föld lesz, ez meg nem szűnik (1Móz 8,22). 5. A vándorló zsidók eledele volt (4Móz 11,9). 6. Palesztina legfőbb gabonafajtája (Ez 4,9). 8. Az Isten mindent ... (Jer 32,19).

BEKÜLDENDŐ:

a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összerakott szó, mely egy újszövetségi férfi neve, valamint az, hogy hol található a Bibliában a KERESZTREJTVÉNY megfejtését képező három igevers.

A helyes megfejtéseket beküldők között 500 Ft értékű könyvjutalmakat sorsolunk ki.

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 1993. május 7.

A '93/1. szám rejtvényének megfejtői közül könyvjutalmat nyertek: **Baloghné Klement Marica** (Tápiószentmárton), **Berla Ferenc** (Sülysáp), **Pénzeli Tünde** (Téglás).

GYERMEKKÖR

{k1993217}

{k1993218}

{k1993219}

{k1993220}

{k19932D}